РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По2 бр.7/15
Дана 05.11.2015. године
Ул. Устаничка бр. 29
Б е о г р а д

У И М Е Н А Р О Д А

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Вере Вукотић, председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Владимира Дуруза, чланова већа, са записничарем Олгицом Куч, у кривичном предмету против **опт. ПОП КОСТИЋ БОБАНА**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО бр.1/14 од 31.03.2014. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 30.10.2015. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Петровић Милана, оптуженог Поп Костић Бобана и његовог браниоца адв. Гаврић Теодора, донео је једногласно, а затим у смислу чл. 425 ЗКП дана 05.11.2015. године јавно објавио

П Р Е С У Д У

Опт. ПОП КОСТИЋ БОБАН, [redacted],

На основу одредбе чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП

RP3 1144

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

За време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине који се водио између оружаних формација на страни Српског, Бошњачког и Хрватског народа у периоду од 1992. године до 1995. године као припадник Прве посавске пешадијске бригаде Војске Републике Српске ВП 7410 Брчко, као војне јединице на страни српског народа, кршио правила међународног права из члана 3. став 1. тачка а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (која је ратификована Одлуком Народне Скупштине ФНРЈ, „Сл. лист ФНРЈ“ бр. 24/50) и правила из члана 4. став 2. тачка а) Допунског протокола II уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 12. августа 1949. године, на тај начин што је 10. маја 1992. године у формираном логору „Лука“ у Брчком, затворено цивилно лице оштећеног [redacted] из Брчког телесно повредио и психички мучио, тако што је оштећеног извео из просторије где је био затворен и одвео у једну канцеларију објекта логора „Лука“, где му је прво наредио да на папиру напише своје име и датум кад хоће да га убију, да би потом стиснутом шаком десне руке на којој је имао метални боксер, оштећеног ударао по лицу и глави, а за које време туче је у левој руци држао нож те тако оштећеног телесно повредио и психички мучио стварањем код њега страха за живот и телесни интегритет високог интензитета,

- чиме би извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона СРЈ.

На основу одредбе чл. 258 ст. 3 ЗКП оштећени [redacted] се ради остваривања имовинско-правног захтева упућује на парнични поступак.

На основу одредбе чл. 265 ст. 1 ЗКП у вези са чл. 261 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО 1/14 од 31.03 2014. године опт. Поп Костић Бобану стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ.

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине КПо2 5/14 од 20.03.2015. године опт. Поп Костић Бобан је оглашен кривим због

извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 (две) године.

Решењем Апелационог судау Београду Кж1 По2 1/15 од 10.06.2015. године усвојена је жалба браниоца опт. Поп Костић Бобана, адв. Гаврић Теодора и укинута је пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине КПо2 5/14 од 20.03.2015. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У завршној речи заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић је навео да остаје у свему при поднетој оптужници против Поп Костић Бобана, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, јер сматра да је на главном претресу у поновном поступку на основу изведених доказа утврђено да је опт. Поп Костић Бобан извршио кривично дело које му је стављено на терет.

Наиме, сведок ошт. [redacted] је на главном претресу у свему потврдио чињеничне наводе представљене у диспозитиву оптужнице, у смислу тога ко га је, када, како и чиме тукао. Несумњиво је потврдио да је 10.маја 1992. године у логору Лука, у канцеларији у којој су га одвели тукао оптужени Поп Костић Бобан и то тако што га је боксером ударао у пределу лица, носа, а полицијском палицом по очима и по грудима, односно ребарном пределу груди, а за време док га је тукао у левој руци је држао нож и то у таквом положају испод врата да је представљао претњу да га и ножем повреди. Такође је оштећени потврдио да га је тада тукло и друго лице, а другог дана и лице које је поименично навео. У односу на туче које су се десиле узастопно три дана [redacted] је детаљно раздвојио ко га је у ком делу тела и чиме тукао и посебно је то учинио и описао у односу на опт. Поп Костић Бобана и то да га је у пределу лица тукао боксером, да је у левој руци држао нож и да га је тукао и палицом по ребарним пределима груди. У односу на тучу са палицом и у пределу ребарног дела груди говорио је да га је тада тукао и Константин, који је правноснажно осуђен у Брчко дистрикту. Да ли му је повреде по грудима нанео оптужени Поп Костић Бобан или Константин то није могуће разлучити па због тога тужилац наводи да није ни прецизирао оптужницу, односно изменио је у овом делу да му је нанео и повреде по грудима, али је несумњиво да је на овај начин, држећи нож испод врата и тражећи да напише датум кад хоће да га убију, што је такође децидирано изјавио да му је папир и оловку дао опт. Поп Костић Бобан и оштећеног психички мучио стварањем страха за живот и телесни интегритет високог интензитета, те је кривично дело учинио повређивањем физичког и психичког телесног интегритета мучењем. Оцењујући све изведене доказе сматра да су испуњени сви услови да се радња опт. Поп Костић Бобана квалификује као ратни злочин против цивилног становништва прописан чланом 142 став 1 КЗ СРЈ.

Предложио је да суд оптуженог огласи кривим и осуди на казну затвора у трајању од две године. У односу на отежавајуће и олакшавајуће околности указао је на чињеницу да је радња кривичног дела извршена на

два начина, на две алтернативне радње кривичног дела, једна је повређивање телесног интегритета, а друга је мучење. Чињеница коју је ошт. [redacted] навео да је тражио и добио цигарету или једну паклицу цигарета од оптуженог Поп Костић Бобана, упућује на закључак да је то кривично дело извршио у једном стању у коме су се налазили припадници војске Републике Српске и затворена цивилна лица, дакле анимозитет између два народа, муслиманског и српског и да овде имамо једну специфичну ситуацију у односу код оптуженог, а то је да је дете из мешотивог брака и да та специфична ситуација је можда и узроковала и довела до овога и што треба ценити као особиту олакшавајућу околност из ког разлога је и предложио казну која је испод законом прописаног минимума.

На припремном рочишту одржаном дана 05.05.2014. године заменик тужиоца за ратне злочине и бранилац оптуженог учинили су неспорним да је у периоду од 1992. године до 1995. године, био оружани сукоб у Босни и Херцеговини, који има карактер немеђународног оружаног сукоба, те да су у истом учествовали на територји Босне и Херцеговине српско, бошњачко и хрватско становништво, да је оптужени Поп Костић Бобан био у то време у Брчком и да је био припадник Прве посавске пешадијске бригаде, Војске Републике Српске у Војној пошти 7410 Брчко, као војне јединице на страни српског народа почев од 8. маја 1992. године па до 25. септембра 1992. године, када је јединицу самовољно напустио, а што је утврђено и из извештаја војне евиденције Брчко дистрикт број 0512-16/09 од 11.03.2009. године, као и признањем окривљеног на главном претресу одржаном дана 02.06.2014. године.

Износећи своју одбрану пред судијом за претходни поступак дана 07.08.2012. године и на главним претресима дана 02.06.2014. године и 30.10.2015. године оптужени Поп Костић Бобан је навео да је дете из мешовитог брака да му је отац Србин, а мајка Муслиманка, да је до избијања рата у Босни живео у Брчком са родитељима, а брат је живео у Кикинди, јер је био стипендиста Ливнице у Кикинди. Почетком маја месеца 1992. године био је у Лесковцу у гостима код бабе са мајком, а отац и брат су били у Брчком. Баба је сваки дан звоцала и говорила је да је снаха успела да се спаси, а да су њен син и старији унук у Босни, где је рат, њему је због њеног сталног звоцања прекипело и када је на телевизији чуо да је у Брчком почео рат, одлучио је да иде тамо и нађе оца и брата, јер су телефонске везе биле у прекиду. Сећа се да је дана 06. маја 1992. године кренуо за Брчко, јер је тог дана био Ђурђевдан, дошао је до Бијељине аутобусом, а од Бијељине није било превоза па је стопирао. Колоне су ишле ка Србији, једино је он ишао ка Брчком. Није смео да иде својој кући, јер се чула пуцњава около па је отишао код девојке Жагар Бранке у стан, улазна врата стана су била разваљена, никога није било у стану и ту је преспавао. Никоме се није пријавио да је стигао у Брчко, нити је тражио оца и брата, бојао се да ће бити мобилисан, а и мислио је да ће све кратко трајати и брзо се завршити, јер се надао да је свима за наук оно што се десило у Хрватској и Вуковару. Када је покушао да

оде до своје куће у део града који се зове Кланац, зауставила га је полиција, легитимисали су га и отишао је са њима у касарну, а 08. маја је мобилисан. Када је мобилисан одмах је добио униформу, аутоматску пушку, четири оквира и бајонет и послат је на положај у Глухаковац, да копа ровове, који је био удаљен 10-12 километара од Брчког, са њим у чети је било још 12-15 људи. Након 20-ак дана пребачен је на Омер-беговачу, удаљену 5 километра од Брчког. Смена је била таква да се на положају буде 7 до 10 дана, па измена на два-три дана, неко је ишао својој кући, а он пошто није имао где да иде спавао је у цурином стану или у касарни. Није смео да напусти јединицу пре истека смене, нити се могло слободно шетати градом. Након пет-шест дана од мобилизације успео је да успостави везу са мајком у Лесковцу, јавио јој је да је мобилисан, а мајка му је тада рекла да су се отац и брат вратили у Србију, али и поред тога он није смео да напусти положај, јер је знао да уколико дезертира да му следи стрељање и мајка га је тада замолила да провери где су њени рођаци. Након 10-ак дана је отишао до куће рођака да види где су и шта је са њима, али је затекао разваљена врата, по кући је био разбацан намештај и у њој није никога затекао. Чуо је од неких људи да су људи затворени у бившој фирми Луке Брчко, то је једна велика хала као хангари, крај обале Саве и одлучио је да оде у „Луку“, али га тада нису пустили да уђе. Поново је отишао у „Луку“ имао је на себи војну униформу Републике Српске, пушку је оставио на портирници, дао је личну карту, частио је чуваре са цигаретама и ракијом и ушао је унутра, неки људи су га препознали и махали су му, замолио је да види спискове, јер је хтео да види да ли на њима има имена његових рођака [redacted], као и пријатеља [redacted], али их није пронашао на списку. Када је након неког времена сазнао да су се рођаци вратили кући, отишао је у СУП и успео је да среди ујаку пропусницу да може да иде, као и за полубрата од своје мајке. Међутим, касније су одвели ујака и исцепали су му пропусницу па је опет тражио ујака.

Међу људима који су били у „Луци“ препознао је [redacted], који је радио са његовим оцем у фабрици „Бимал“, знао је за њега да је добар човек, као и да му је ћерка преминула, [redacted] му је пришао и молио га је да му помогне да га одатле пусте па је отишао у канцеларију и питао да ли могу да га пусте. Тада је сазнао да је услов за пуштање неког лица био да се он потпише да гарантује за лице чије пуштање тражи и тек након тога би пустили то лице. Такође је упозорен, да уколико би приликом претреса куће лица за које је пружио гаранцију, било нешто пронађено што би указивало на политичко дејство тог лица или уколико би се сазнало да је било у СДА или у некој муслиманској војсци, тиме би ризиковао властити живот и добио би метак у потиљак па у Србију, а и та лица за која је гарантовао би била послата са њим. Када је ово чуо уплашио се и отишао је из „Луке“, назвао је оца да га пита за [redacted], отац му је рекао да је то добар и честит човек и поново је отишао у „Луку“. Потписао је за [redacted] и још неке његове рођаке, као и за Хрвата [redacted], са којим је играо фудбал за БСК, не сећа

се колико је људи извукао, мисли да их је било можда осморо, они су пуштени из „Луке“ и након тога тамо више није одлазио.

Никада се није потукао, нити је икада држао у рукама метални боксер, а камоли га стављао на руку. Навео је да 10-ог маја 1992. године није био у „Луци“, јер је тада био на положају и није смео да га самовољно напусти. Пре почетка ратних дејстава на подручју бивше СФРЈ радио је у Хрватској као туристички водич, са Хрватима се дружио, а имао је и девојку Хрватицу, васпитаван је као Југословен. Пошто је принудно мобилисан, крио је да му је мајка Муслиманка у почетку је говорио да се зове [redacted], није смео да каже да је њено име [redacted]. Касније се сазнало да му се мајка зове [redacted], сазнало се и да је неке Муслимане извукао и да су му Муслимани родбина, псовали су му мајку „балијску“. Почетком августа месеца се споречкао са [redacted] из Брчког који га је испребијао и исекао стаклом, ребра су му том приликом била поломљена и због тих повреда превили су га у касарни. Након тога вратио се у Брчко у команду, где је командовао [redacted], оставио је пушку, добио је пропусницу, а [redacted] му је рекао „боље бегај, оде ти глава“. Том приликом је добио и извештај лекара о повредама које је задобио. Док је био на положају није видео мртвог човека. Након завршетка ратних дејстава никада више није отишао у Брчко, јер му прете да ће га убити, чак су неки Муслимани рекли његовом оцу да ће га кад-тад убити и осветити му се што их није спасио из „Луке“. Иначе брат му је ожењен Муслиманком, реновирао је породичну кућу и са породицом живи у Брчком, родитељи му иду у посету, али он никада није отишао. Навео је да је приликом уласка у куће у Брчком из тих кућа узимао једино храну, док од ствари ништа није узимао, отац би га убио кад би сазнао да је нешто људима узимао од ствари по кућама, јер је рођен и одрастао у честитој породици. Касније је сазнао да су оца и брата Муслимани заробили, када је започео рат и дали су им љиљане да носе, али да их је [redacted] рођени брат његове снахе извукао и они су помоћу пропуснице напустили Брчко.

Навео је да не познаје лица по имену [redacted] и [redacted]. Пре војске забављао се са девојком по имену [redacted], али није познавао њеног оца можда само из виђења. Држављанство Републике Србије је добио 1992. или 1993. године, пре тога је имао држављанство СФРЈ, а иначе је био уписан у књиге рођених у Лесковцу, имао је у време почетка сукоба личну карту издату у Брчком.

Пред судијом за претходни поступак оптужени је навео да је од неких људи сазнао за „Луку“, док је на главном претресу навео да му је мајка, док је боравио у Брчком, у телефонском разговору рекла да потражи рођаке у „Луци“, а да је њој за „Луку“ рекао његов отац који се у међувремену вратио из Брчког.

У завршној речи бранилац опт. Бобана Поп Костића адв. Теодор Гаврић је навео да се правилном оценом изведених доказа изводи закључак

да није доказано да је опт. Поп Костић Бобан извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, јер нема ни једног поузданог доказа који није компромитован и дискредитован, а који указује да је ово кривично дело починио. Радња која се оптуженом ставља на терет базира се само на изјавама ошт. [redacted], које су све различите, контрадикторне, противречне и у мало ком делу су сагласне осим у делу да је 07. маја 1992. године дошао у Луку. Наиме, када је испитиван у Тузли навео је да чим је дошао у логор да га је сутрадан малтретирао [redacted], који му је тада рекао да напише име, презиме и жељу да га убију. Приликом сведочења видеоконференцијском везом навео је да то није било него да је било када је био Поп Костић Бобан и да га је мало малтретирао и [redacted], а то мало само казује коју намеру има, а то је да отежа кривично процесни положај оптуженог. Иначе [redacted] га није мало малтретирао, он га је премлатио и због тога је [redacted] оглашен кривим, а раније је оштећени навео да га је ударао по свим деловима тела, главе, рукама, очима и да му је деформисан прст, а од тих отеклина и од тих удараца није га могао нико препознати. Такође сведок [redacted] у исказу који је дао у полицији Брчко дистрикта истиче да је дошао 08. или 09. маја 1992. године, да је тамо видео човека, који га је питао да ли га препознаје и када је одговорио негативно, тада је оштећени одговорио да је његов комшија [redacted] и то су ти ударци које је он задобио први пут да га [redacted] није могао препознати. У међувремену је све инструисано, да би се што више погоршао кривично процесни положај оптуженог и да би се доказала кривица за што теже дело и [redacted] је навео да му је [redacted] рекао у Хагу приликом сведочења ко га је тукао, што није истина, јер то није рекао ни у полицији Брчко дистрикта, већ је само рекао пред судом. Међутим, [redacted] када је испитаван путем видеоконференцијске везе, навео је да није причао са [redacted] у Хагу и да му то није рекао. Психичко стање у коме се налази сведок оштећени и схизофренија од које болује, вештак је јасно ставио до знања да он није једноставно човек који је у ситуацији да правилно репродукује ствари и да даје правно валидну изјаву и из тих разлога су му и различити сви искази. Потом је оштећени навео да му је 10. маја Поп Костић дао цигарете и после су га малтретирали, даље у тој изјави је рекао „ударио ме боксером у нос“ не спомиње нигде метални боксер, касније спомиње „ударио ме боксером у нос, ништа више, а овај [redacted] ме ударао по свим дјеловима тјела од чега сам изгубио свјест и ишчашио лијево раме“, то је рекао, затим после тога му је поново [redacted] дао цигарете и наводно је касније дошао по њега зет [redacted]. У изјави коју је дао полицији сасвим другачије предочава ствари и ту први пут спомиње боксер, наводи да га је тукао ножем, спомиње да је на други начин изашао него што јесте, према томе све то указује да је то непоуздана изјава, јер није сагласан, нити је његов исказ аргументован, поуздан и непротивуречан, нити произилази из исказа других сведока, јер ове изјаве које ми спомињемо и ови сведоци нико нема никава непосредна сазнања, никоме он није рекао ко га је повредио, то су само људи који су одређене ствари чули и причали, а ниједан од њих није рекао да је то урадио

Поп Костић Бобан, него су сви сведоци рекли да нема ко други урадити него неки [redacted]. На главном претресу сведок оштећени истиче да док га је тукао Поп Костић да је држао у левој руци нож, а у десној палицу и боксер, али то је немогуће и неизводљиво. Уколико га је оптужени ударао онако крвнички као што је оштећени рекао, немогуће је да вилица не пукне, а на главном претресу је навео да га је благо он ударао и све су ово ствари које подривају основаност изјаве. Потом оштећени наводи да је оптужени био у униформи војне полиције, бели опасач, али Бобан није то био, јер је био у редовима војске и то Прве посавске бригаде Војске Репбулике Српске и није носио опасач, нити војну униформу. Такође оштећени је навео да је губио свест, а што се тиче психофизичке способности, оштећени је могао доћи пред судом да се испита и то би било сасвим другачије, јер се зна да он редовно долази за Брчко, а овде није дошао и сматра да он имплицитно атерира од своје изјаве и што први пут није хтео да се појави, чак ни да користи привилеговани кривично процесни положај, да се саслуша конференцијском везом, што указује да он није сигуран у то што је причао и да су то неки други мотиви и да из тих разлога није хтео да сведочи. Вештак неуропсихијатар је дао коректно мишљење и навео да се из исказа оштећеног не може закључити да је оштећени био психофизички способан да правилно репродукује ствари и да то ствара сумња у погледу ствари које се тичу постојања кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог.

Неспорне су ствари да је оптужени учествовао у рату, да је дете из мешовитог брака, да није осуђиван ни у Србији ни у Босни и Херцеговини, као и да је човек који је тада имао држављанство Босне и Херцеговине, да се морао појавити у рату, јер би у противном био дезертер и био би приведен исто као и сва остала лица из Босне и Херцеговине. Чак и да је било тако како наводи оштећени у првој изјави, да га је оптужени ударио боксером у нос и исти му разбио, да ли је то малтретирање има тежину и озбиљност повређивања да би имало елементе кривичног дела, по његовом мишљењу нема, јер то није тако озбиљно.

Према томе, правилном оценом свих изведених доказа и резултата спроведеног доказног поступка да се закључити да није на поуздан начин доказано да је оптужени починио кривично дело на начин, у време и на месту како је то наведено у оптужници и предложио је суду да у смислу члана 423 ЗКП-а оптуженог ослободи од оптужбе, јер није доказано да је починио кривично дело.

Опт. Бобан Поп Костић у завршној речи је навео да прихвата завршну реч свог браниоца и додао је да он никада није негирао да је био у „Луци“, али да је ишао да тражи фамилију, ујака, пет-шест људи је извукао, морао је за њих гарантовати и због тога могла је њему отићи глава. Боксер у животу није ставио у руку и никога није тукао. Мисли да га је господин [redacted] заменио са неким, јер он није [redacted], није био припадник војне полиције, није носио опасач са значком као што је оштећени рекао, нити је неко смео оружје да уноси у логор, јер би онда био масакр. Никако

није могао тог 10. маја 1992. године да буде тамо и није ни био и он би први судио човеку који је везао другог човека да би га тукао, као и оне што су силовали или пљачкали. Предложио је да га суд ослободи од оптужбе, јер није крив.

У доказном поступку на главном претресу суд је у смислу члана 388 став 1 ЗКП-а прочитао исказе сведока [redacted] датог на записнику пред Брчко Дистрикт БиХ Полицијски дистрикт Брчко од 01.02.2005. године и исказ сведока [redacted] датог на записнику о главном претресу пред овим судом од 14.07.2014. године, сведока [redacted] датог на записнику о главном претресу пред овим судом од 02.06.2014. године, у смислу чл. 406 тач. 1 ЗКП прочитао је исказ сведока [redacted] датог на записнику пред јавним тужилаштвом Брчко Дистрикт, записник број 02-230-101/05 од 06.10.2005. године, с обзиром да је овај сведок у међувремену преминуо, а што су странке учиниле неспорним, као и исказ сведока [redacted] дат на записнику пред Брчко Дистрикт БиХ Полиција Дистрикт Брчко број 02-230-102/05 од 14.05.2011. године, с обзиром да је долазак овог сведока пред суд немогућ и знатно отежан јер живи у САД, исказ проф. др Ратка Ковачевића са главног претреса од 30.01.2015. године, допис Министарства правде и државне управе Републике Србије, Сектор за правосуђе и међународну правну помоћ Одељење за међународну правну помоћ у кривичним стварима бр.713-04-6125/2013-08 од 05.11.2013. године, дописи Основног суда Брчко Дистрикт БиХ упућени Тужилаштву за ратне злочине Републике Србије бр.96К05929513 од 18.02.2014. и од 01.10.2013. године, записник о саслушању окр. Поп Костић Бобана сачињен пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине од 07.08.2012. године, извештај службе БИЗ - Војне евиденције Брчко Дистрикт бр.05-12-16/09 од 11.03.2009. године, налаз и мишљење судског вештака медицинске струке примаријуса др [redacted] за оштећеног [redacted] од 09.12.2011. године, изјаву оштећеног [redacted] од 18.09.2013. године о сагласности уступања кривичног гоњења правосудним органима Републике Србије, уверење о држављанству за окр. Поп Костић Бобана од 26.05.2010. године Матичног уреда Брчко, копију картона пребивалишта за окр. Поп Костић Бобана од 23.04.1992. године, депешу НЦБ Сарајево од 29.01.2009. године и од 13.01.2011. године, мишљење [redacted] о здравственом стању сведока оштећеног [redacted] од 31. јануара 2011. и 25. јануара 2011. године, пресуду Основног суда Брчко Дистрикт БиХ Кп-218/05 од 18.10.2005. године за опт. [redacted], извештај из казнене евиденције ПУ у Лесковцу за опт. Поп Костић Бобана од 10.04.2014. године, одговор Министарства правде Републике Србије Сектора за нормативне послове и међународну сарадњу Одељења за међународну правну помоћ, помоћника министра Војкана Симића бр.762-02-8002/2010-08 од 20.07.2010. године упућен Министарству правде БиХ, а поводом захтева адв. Гаврић Теодора из Брчког – Сагласност за обављање адвокатских послова пред Вишим судом у Београду, извештај из КЕ ПУ за град Београд

за опт. Поп Костић Бобана од 10. априла 2014. године, налаз и мишљење Комисије вештака Универзитета у Београду Медицинског факултета Института за судску медицину од 29.05.2014. године за оштећеног [redacted]а, исказ судског вештака др Алексанра Јовановића дат на записнику о главном претресу пред овим судом дана 19.03.2015. године, замолницу за пружање међународне правне помоћи надлежном правосудном органу САД за сведока [redacted] од 04.06.2014. године, 15.09.2014. године и 20.11.2014. године, замолницу за пружање међународне правне помоћи надлежном органу Аустралије за оштећеног [redacted] од 07.10.2014. и 05.11.2014. године, извршио увид у копију здравственог картона Брчко Дистрикт БиХ, Центра за ментално здравље Брчко, амбулантни бр.206 за [redacted] као и налази и мишљење лекара специјалисте неуропсихијатра од 12.09.2011. године, 26.04.2014. године и 03.09.2012. године о лечењу [redacted], допуну мишљења комисије вештака Универзитета у Београду Института за судску медицину Медицинског факултета у Београду дел.бр.261/14 од 01.10.2014. године, а који је примљен у овај суд 06.10.2014. године, отворени телеграм Амбасаде Републике Србије Вашингтон САД Конзуларно одељење, потписао саветник [redacted] од 24.10.2014. године који је достављен суду преко Министарства правде Републике Србије, отоврени телеграм Амбасаде Републике Србије Вашингтон САД, саветник [redacted], од 12.09.2014. године упућен преко Министарства правде Републике Србије, допис Тужилаштва БиХ упућен Тужилаштво Брчко Дистрикт БиХ, налази се на страни 77/16 списа од 03.02.2012. године, извештај из КЕ Дистрикта Брчко за опт. Поп Костић Бобана од 13.04.2012. године, извршио увид у решење Апелационог суда у Београду Кж1 По2 1/15 од 10.06.2015. године којим је усвојена жалба браниоца окр. Поп Костић Бобана адв. Теодора Гаврића којом је укинута ранија пресуда Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине К-По2 5/14 од 20.03.2015. године, извештај из КЕ ПУ Лесковац за окр. Поп Костић Бобана од 15.10.2015. године, замолнице за пружање међународне правне помоћи упућена надлежном правосудном органу у Аустралији од 06.07.2015. године ради саслушања видео-конференцијском везом сведока оштећеног [redacted], допис генералног конзулата Републике Србије у Сиднеју бр. 0361-1789-KS 22014-15 од 14.09.2015. године, допис генералног конзулата Републике Србије у Сиднеју бр. 0361-1889-КС 220/14-13 од 28.08.2015. године, са преводом на српски језик дописа надлежног службеника [redacted] из централног органа за међународну сарадњу у области криминала при Министарству правде Аустралије, допис са замолницом за пружање међународне правне помоћи у кривичним стварима путем видео-конференцијске везе за сведока оштећеног [redacted] а који је упућен председнику Основног суда у Брчком због хитности, обзиром да је боравак сведока оштећеног [redacted] ограничен до 06.10.2015. године, службену белешку коју је саставила председник већа Вера Вукотић од 30.09.2015. године о обављеном телефонском разговору са председником Основног суда у Брчком Дистрикт БиХ, [redacted], допис упућен преко Министарства правде

Републике Србије с молбом да се проследи Генералном конзулату Републике Србије у Сиднеју од 01.10.2015. године, те меилови који су слати нашем конзулату у Сиднеју ради успостављања видеоконференцијске везе са Аустралијом, те испитао судског вештака проф. др Ратка Ковачевића на главном претресу дана 30.10.2015. године.

Странке нису имале примедбе на изведене доказе, нити нових доказних предлога.

Анализом и оценом свих изведених доказа, како појединачно, тако и у вези са осталим изведеним доказима, а поступајући у свему по налозима из решења Апелационог суда у Београду Кж1 По2 1/15 од 10.06.2015. године, којим је усвојена жалба браниоца окр. Поп Костић Бобана адв. Теодора Гаврића, којом је укинута ранија пресуда Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине К-По2 5/14 од 20.03.2015. године, као и наводима одбране оптуженог, суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о чињеницама сходно одредбама члана 16 и 419 ЗКП, нашао да оптужени Поп Костић Бобан није извршио описане радње, јер нема доказа да је извршио кривично дело у време, месту и на начин како је то наведено у изреци пресуде.

Посредством међународне правне помоћи испитан је сведок оштећени. Међународна правна помоћ од стране надлежних органа Аустралије пружена је на захтев председника већа у складу са одредбама члана 3 и 14 Закона о потврђивању Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и одредбе члана 1, 4 и 9 Другог протокола уз Европску конвенцију о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и у складу са овом Конвенцијом и Другим протоколом обављено је испитивање сведока путем видео конференцијске везе.

Одредбом чл. 9 прописано је да уколико неко лице са територије једне стране уговорнице треба да сведочи или вештачи пред судским органима друге стране уговорнице, а лично присуство тог лица ради саслушања или вештачења на територији друге стране није пожељно или могуће, друга страна уговорница може затражити саслушање путем видео конференције.

С обзиром да је сведоку отежано непосредно сведочење пред Већем за ратне злочине Вишег суда у Београду, а због здравственог стања у коме се налази, као и да живи у Аустралији, сведок је прихватио да сведочи путем видеоконференцијске везе, то је суд у смислу напред цитираног члана обавио његово испитивање путем видеоконференцијске везе на главном претресу дана 30.10.2015. године.

ВРЗ114

Поступајући по налогу из решења Апелационог суд у Београду Кж1 По2 1/15 од 10.06.2015. године суд је сведоку-ошт. [redacted] пре давања исказа пред судом путем видеоконференцијске везе дао статус заштићеног сведока, који је имао у току трајања главног претреса и мера заштите је била спроведена током испитивања сведока путем техничких средстава за пренос слике, а приликом испитивања је била искључена јавност са главног претреса и на екрану је био прикривен изглед сведока.

Пре почетка испитивања заштићени сведок је у смислу члана 109 став 2 ЗКП-а обавештен да се његова истоветност неће никоме открити осим суду, странкама и браниоцу и упознат је са начином на који ће бити испитан. Такође је суд упозорио све присутне на главном претресу да су дужни да чувају као тајну податке о заштићеном сведоку и да одавање тајне представља кривично дело.

На основу члана 363 ЗКП-а суд је искључио јавност са дела главног претреса док се испитивао сведок - ошт. [redacted] видеоконференцијском везом, а ради заштите приватности учесника у поступку.

Сведок оштећени [redacted] **испитан путем видеоконференцијске везе** је навео да је био у логору 9 дана и то од 7. до 15. маја 1992. године. Док је био у логору малтретирало га је више лица и то 3 дана узастопно у канцеларији логора. Најпре га је тукао [redacted] звани Коле, по глави и телу и тада није био присутан Поп Костић. Наредног дана су га заједно тукли Слободан Поп Костић и [redacted], било је још пет-шест лица присутно, али их он није познавао. Када га је 10. маја 1992. године тукао Поп Костић, он га је ударао полицијском палицом по очима и по телу на руци је имао железни боксер и са њим га је ударао по глави, имао је нож у левој руци, држао му га је под главом и под вратом и то је трајало сат времена. Од тих удараца имао је расечену аркаду према десном оку, посекотине на глави, расекотину на носу, сломљена су му три ребра, повређен му је палац десне руке и средњи прст десне руке, а напукла му је била и вилица. Никаква лекарска помоћ му није указана због ових повреда које је задобио, док је био у логору, једино је његов пријатељ болничар скривајући се дошао по ноћи када је изашао из логора кући и ставио му фластере на ребра да их мало покупи да га не боле пуно. Када га је заједно са Поп Костићем тукао и [redacted] палицом њих двојица су у логору били у равноправном положају. Такође су од њега тражили да напише како се зове и када жели да га убију, а претходно су му дали папир и оловку и он је писао на папиру и онда га је Слободан Поп Костић питао где су му три рођака и он му је на то одговорио, а и први дан када га је тукао [redacted] и он је од њега тражио да напише када жели да га убију. Следећег дана [redacted] га је изводио из хангара и он га је тукао палицом по глави и телу, где год је стигао. Када га је тукао Поп Костић није губио свест, то је била борба за живот, није имао када да изгуби свест, јер уколико би изгубио свест био би

готов и стигао би му метак у главу. Тада је Поп Костић био у војничкој униформи, СМБ боје, носио је бели опасач са опртачима, а на опасачу је писало „Војна полиција ЈНА“ и носио је значку војне полиције ЈНА, имао је аутоматску пушку, нож и моторолу. Пре рата Поп Костић му је био као неки кућни пријатељ, били су у добрим односима и нису били у завади, долазио је код њега кући и његов му је син некад носио храну, јер је он радио као портир у творници текстила „Младост“ Брчко, знао му је и родитеље, отац му је био Србин, а мајка Муслиманка. Такође је познавао и Колета од раније, јер је радио као портир у болници, док је [redacted] упознао у логору. Иначе остао је без зуба у логору, јер су га сви ударали по глави. Најпре је навео да не зна ко га је мање, а ко више тукао, а потом је на питање заменика тужиоца за ратне злочине навео да га је тукао више Поп Костић. Док је био у логору са њим је био и [redacted], који му је био комшија и њега су из болнице у пиџами довели у логор, мисли да је он 11. маја 1992. године доведен у логор и тог истог дана га је [redacted] видео и да је испребијан, али тада није могао да га препозна, био је и [redacted], заједно су радили и он је дошао мало пре него што је он изашао из логора, али није могао ни да га види, јер је био премлаћен. Те вечери када га је изударао, а била је недеља, Поп Костић га је питао која му је жеља и он му је одговорио да запали цигару, па му је дао кутију цигара, али није од њега тражио цигару пре него што га је тукао. Сутрадан у понедељак је тражио и од [redacted] цигару, али му је он одговорио да је непушач. Био је и сведок у Хашком трибуналу 1992. године, тада је био и [redacted], али са њим није разговарао о догађајима у „Луци“. Из логора га је извео комшија [redacted], а зет [redacted] га одвео код себе кући. Навео је да се у логор смело уносити оружје, јер ако је пушку унео [redacted] кад је њега извео из логора, значи да се смело уносити оружје. Његово здравствено стање је лоше, оперисао је рак плућа, извадио десну страну плућа, оперисао је аорту, оперисао је запетљај црева, а лечи се и код неуропсихијатра. Од рата је добио схизофренију, пре тога је није имао, али се јесте лечио код неуропсихијатра. Од када је у Аустралији лечио га је доктор [redacted], последњи пут је ишао код њега пре две године, а пре неколико месеци је доктор преминуо. Таблете које користи су „Азамин“, „Бразинин“, „Модитен“ таблете, „Модитен депо“ инекцију прима сваких 21 дан и таблете за спавање, сваки дан мора попити по 15 таблета да би прегурао дан и био смирен. Последњи пут је био у Брчком пре три месеца, али не може да дође у Београд на суђење, јер не сме међу четнике. Истакао је имовинско-правни захтев, чију висину није определио и придружио се кривичном гоњењу против оптуженог.

Након исказа сведока-ошт. [redacted] бранилац опт. Поп Костић Бобана, адв. Теодор Гаврић је навео да оспорава исказ сведока оштећеног и ради дискредитације и компромитовања исказа сведока-оштећеног предложио је да се у доказном поступку, а ради провере истоветности исказа оштећеног, прочитају његови искази које је дао пред Кантоналним судом у Тузли и пред Аустралијском федералном полицијом, а који предлог браниоца је суд и усвојио и прочитао исказе сведока - ошт.

[redacted] датог пред истражним судијом Кантоналног суда у Тузли дана 29.10.1997. године и исказ [redacted] дат пред федералним агентом Аустралијске федералне полиције дана 22.12.2010. године, а ради провере кредибилитета исказа сведока - ошт. [redacted] датог путем видеоконференцијске везе на главном претресу.

Сведок-оштећени [redacted] пред истражним судијом Кантоналног суда у Тузли дана 29.10.1997. године у кривичном предмету против окр. [redacted] је навео да је дана 07.05.1992. године заједно са братом одведен најпре на стадион, а потом у логор „Лука“ и тамо су их сместили у хангар. Сутрадан је видео када су убили његовог комшију [redacted]. Ишао је у канцеларију код [redacted] који му је рекао да напише „ја желим да ме убију“, али он није написао оно што је од њега тражено, већ је написао само име и презиме и због тога га је [redacted] тукао палицом по леђима, глави и прстима. Дана 10.05.1992. године убијен је његов брат [redacted], после је срео Поп Костић Бобана који му је дао кутију цигара и питао га откуд он ту и питао га за ћерку, јер се са њом забављао. Одвели су га на саслушање и ту је био [redacted] и Поп Костић и питали су га да им каже за добровољце њихове армије [redacted], као и за друге који су били на Глухаковцу и Мујкићима [redacted] га је ударао палицом по леђима и глави, тако да је ишчашио лево раме, док му је Слободан држао нож под грло. Терали су га да пише изјаву коју је писао својом руком о ономе што је знао. Слободан га је ударио боксером у нос и разбио га је тако да је крварио, а [redacted] га је ударио палицом у главу и изгубио је свест и није могао изајву потписати, него тек кад је дошао себи, одвели су га да се умије па да потпише изјаву. Када су га вратили у хангар Слободан му је опет дао кутију цигарета, а [redacted] му је узео сат вредности од 200 ДЕМ и паре које су тада вределе 300 ДЕМ. У хангар није могао ући, јер није видео на очи, а [redacted] га је ударао палицом тако што би поставио руку испод ока и ударао га. Након овог испитивања њих двојица га више нису дирали, а сутрадан га је звао на саслушање [redacted] и он га је питао једно пола сата све оно што су га питали претходног дана Поп Костић и [redacted], и ударао палицом. Вратили су га у хангар да би у петак дошао код њега зет [redacted] и на тај начин је изашао из логора.

Сведок-оштећени [redacted] испитан пред федералним агентом Аустралијске федералне полиције дана 22.12.2010. године је навео да је српска војска ушла у Брчко 07.05.1992. године и позвала људе да изађу из својих кућа, да се скупе на оближњој бензинској станици, а што је он урадио са својим братом [redacted]. Недуго после тога наређено им је да иду пешице до фудбалског игралишта које се налази на око 500 метара од његове куће, а затим су око 23.00 сата пребачени аутобусом до концентрационог логора у „Луци“ Брчко. У логору је на 150 затвореника био један ВЦ, па ускоро ни он није радио, давали су им тестенину за јело и то недовољено и он јеизгубио 14 килограма за тих седам дана боравка у „Луци“. Ујутру 08.05.1992. године видео је [redacted] како из

пиштоља Шкорпион са пригушивачем пуцао у потиљак [redacted] и убија га, а ујутру 09.05.1992. године [redacted] је убио пиштољем његову снаху [redacted] и њеног оца [redacted]. Ујутру 10.05.1992. године убијен је његов брат [redacted]. Касније тог јутра у логор је дошао Поп Костић Слободан који је био висок отприлике 170-180 цм, нормалне тежине,не премршав,не предебео, кратке тамно смеђе боје косе, није имао ни браду, ни бркове и није било ничег посебног на његовом лицу по чему би се могао упамтити. Поп Костића су такође звали надимком „Бобан“. када га је видео први пут имао је на себи маскирну униформу српске војске, добро га је познавао, јер је долазио код његовог сина, сматрао га је породичним пријатељем, мајка му је била [redacted], а отац [redacted], рођен у [redacted] и живео је у то време у Брчком и Слободан га је питао због чега је остао у Брчком и зашто није побегао са својим народом. Тог истог дана око 22,00 сата поново је у логор дошао Поп Костић, чуо је да прозива његово име и како га позива да изађе, што је он и учинио. Видео је Поп Костића са [redacted] који је носио полицијску униформу и на њој полицијску значку и рекли су му да иде у канцеларију. Када је ушао у канцеларију Поп Костић га је приморао да на комаду папира напише своје име и када хоће да га убију, почео је да га удара и испитивао га је где су му рођаци и док је писао [redacted] га је ударао. Током тог ударања Поп Костић је користио метални боксер на десној руци, којим му је разбио вилицу и зубе и ударао га је у нос. Ударао га је и по глави, имао је посекотину изнад десне обрве и на усни. Док је све то радио у својој левој руци све време је Поп Костић држао нож.. [redacted] га је ударио полицијском палицом и поломио му је ребра. Мислио да је неће преживети то батињање, јер му касније није пружана лекарска помоћ, нити док је био у логору. Дана 15.05.1992. године успео је да га из логора избави Србин [redacted] кога је познавао пре рата, једва је ходао, јер му је цело тело било повређено и очи су му биле скроз закрвављене. Док је боравио у логору био је принуђен да са осталим затвореницима преноси лешеве убијених затвореника од шахта до иза зграде Царине, где су те лешеве одлагали на хрпу. Уз овај исказ сведок-оштећени је приложио и скицу логора „Лука“ коју је сам цртао црном хемијском на белом папиру, где је обележио објекте у логору „Лука“.

Сведок [redacted] испитан од стране полиције Дистрикта Брчко дана 01.02.2005. године и на главном претресу дана 14.07.2014. године пред овим судом је навео да је у логору „Лука“ био 21 дан и то од 05. или 06.05 до 27.05 1992. године. Доведен је у логор из болнице у пиџами, са још 7-8 мушкараца и са једном женом по имену [redacted]. Иначе „Лука“ је раније била огромно предузеће, а за време рата је био логор у коме су били затворени цивили Бошњачке и Хрватске националности, унутар логора био је један хангар, који је имао покретна врата и други део који је био затваран. Улазило се у десни део где су та покретна-хармоника врата и ту је било и по 200 људи, а у левом делу углавном су били испитивани људи, ту су људе тукли и убијали, ту је и он био доведен, али је ипак остао жив.

Познаје [redacted] од 1978. године када је направио кућу у насељу Мујкића у коме је и [redacted] живео, а и заједно су радили у фабрици намештаја „Босна Брчко“ или „Шипадова групација“. У логору је био смештен у једном делу хангара „Луке“ Брчко и отприлике 10-11.05.1992. године је пребачен у други део где су били затвореници [redacted] и још многи други које је познавао. У том делу хангара био је уза зид дуго времена, човек који је лежао између њега и [redacted] био је [redacted], али Мухамеда та три дана, до 13.05.1992. године није могао да препозна. Разлог што није могао да га препозна је тај што је [redacted] био испребијан да се згрозио када га је видео, глава му је била излупана, крвава, очи се нису виделе, уста изударана, глава му је била малтене у ширини рамена. Затвореници нису смели међусобно да комуницирају, јер је на вратима стајао стражар и уколико би приметио да неко са неким разговара он би прилазио и ударао је те људе који су комуницирали. Дана 13. на 14.05.1992. године [redacted] га је тихо питао да ли га препознаје, па како нису смели пуно да комуницирају, питао га је ко је, а он му је одговорио да је он његов комшија [redacted]. Сећа се да је то било тог датума, јер је те вечери [redacted] био постављен на столицу са његове десне стране, а [redacted] са леве и знали су да ће они бити убијени, а ни сам не зна како су њега прескочили. Не зна ко је [redacted] испребијао, јер он то није ни видео, нити има сазнања да је [redacted] тукао окривљени Поп Костић. Док је био са [redacted] њему нико није пружио медицинску помоћ, а за то време нико га више није ни тукао, нити је извођен из тог дела хангара. Међутим, 1999. године био је 13 дана сведок тужилаштва у Хашком трибуналу, са њим је био и [redacted] и једном приликом му је [redacted] рекао да га је неки Поп, не зна да ли је то надимак или нешто друго, тукао у тој Луци, рекао му је и да је том Попу мајка [redacted] да му је даиџа [redacted], кога је и он лично познавао.

Сада ради за организацију „Логораши Брчкога“ и по процени организације кроз логор је прошло негде око три и по хиљаде људи. Сваки дан се мењао број људи, једни су одлазили, други долазили, једни су навече убијани или одвођени негде и врло је тешко било проценити.

Дана 18.05.1992. године је изведен из дела хангара у ком је био са [redacted], да га убију, стајао је камионет на којем је писало „[redacted]“, када су га извели рекли су му да им фали још један, не зна до ког броја им је то фалило, нити је смео да говори о томе, али је наишао неки човек који је имао некакве значке на себи са капом на лицу и он га је спасио да га не убију. Тада су га пребацили у други део где су хармоника-метална врата и која су катанцем увече затварана. Не зна где је био [redacted], јер га више није видео. Пуштен је из логора 27.05.1992. године, помогао му је [redacted] да изађе не зна да ли је он морао да потписује неку гаранцију за њега, нити да ли је трпео неке санкције због тога што му је помогао, а након неколико дана је пребачен у други логор.

Док је био у логору саслушаван је три пута, први пут по доласку у логор саслушавала су га двојица мушкараца са Шумадијским нагласком, тражили су му паре иако су видели да је у пиџами и рекли су му да уколико им не донесе паре сутрадан да ће га убити, али никада нису дошли, нити су му више паре тражили. Друго саслушање је било код [redacted], који је заједно са [redacted] водио евиденцију о свим затвореницима „Луке“ Брчко. Треће саслушање је било у канцеларији [redacted], кога је познавао од раније, али ништа страшно му се тада није десило. Познато му је да сада [redacted] живи у Аустралији, још док су радили заједно [redacted] је често био на боловању, а док су били у Хагу пио је пуно лекова за смирење, није му познато од чега [redacted] болује. За време његовог боравка у логору била је и медицинска сестра, мисли да се звала [redacted], она је са подручја Брчкога, из места [redacted] и она је понекад давала некоме од затвореника таблету за смирење, али не зна где их је набављала. У делу хангара где су се дешавала убиства и пребијања било је доста жена.

На питање браниоца окривљеног Поп Костић Бобана, адв. Гаврић Теодора због чега је на главном претресу изјавио да је у „Луку“ дошао 05. или 06.1992, године, док је у изјави пред полицијом Дистиркта Брчко, коју је давао дана 01.02.2005. године навео да је доведен 09.05.1992. године у „Луку“ и да је тада пронашао [redacted], али да га није могао препознати, јер је био унакажен, није му видео ни очи ни уста, као и због чега није до главног претреса спомињао да му је [redacted] рекао да га је тукао неки Поп иако га је овлашћено службено лице у полицији приликом давања изјаве експлицитно питало да ли му је [redacted] рекао ко га је малтретирао, а да је он одговорио да му [redacted] није ништа рекао, сведок је навео да није тачно то што је наведено у записнику од 01.02.2005. године и да је писао притужбу због тога што је наведен датум 09.05.1992. године. Навео је да је он један од првих који је отишао у „Луку“ и никако није могло бити да је 09.-ог отишао, већ је само могло бити 06. или 07. Иначе [redacted] су екипа која је тукла. Када је давао изјаву у полицији заборавио је да спомене да му је [redacted] рекао ко га је тукао, јер је много пута саслушаван у вези разних предмета, као и да је међу својим папирима-белешкама, док се спремао за претрес пред судом, које је водио 1999. године пронашао да му је [redacted] рекао да га је тукао неки Поп.

Сведок [redacted] испитан на главном претресу пред овим судом дана 02.06.2014. године навео је да је био припадник резервне полиције Брчко - тадашње српске полиције и био је разводник страже у притвору „Лука“. Притвор је постојао неких месец дана од 07.06. до 09.07.1992. године након тога је расформиран и сви притвореници су размештени на разна места. Према његовом мишљењу то није био логор већ је био притвор, јер је у њему циркулисало пуно људи, било је и Срба и Хрвата, било је људи више националности ради неких својих недела. Не зна

каква је била процедура за људе који су смештани у „Луку“, јер су све радили инспектори. Била су два хангара и док је он био разводник страже неких месец дана људи су могли да легну и да се окупају у канцеларији насупрот хангара, имали су и да једу, била је и медицинска сестра која је пружала медицинске услуге. У једном хангару је било око 100-150 људи , било је некад више, а некад мање људи. Стражари су били на главном и на задњем улазу „Луке“, док је на улазу у хангар било по 10-15 стражара и били су распоређени скроз око хангара. Он је имао посебну канцеларију која је била преко пута хангара и ко год је долазио у посету морао је њему да се јави, биле су дозвољене посете родбина затвореника могла је да доноси храну, пиће и цигарете, а могли су и да разговарају са затвореницима, али само испред хангара. Док је он био десио се један инцидент, јер је неки Србин хтео да убије Шиптара који је био оптужен да је силовао неку Српкињу и он је успео да спаси тог Шиптара да га не убију. Једном приликом је помогао девојци коју је познавао пре рата и избавио је на своју одговорност и сакрио је да је не би силовали. У неким ситуацијама је излагао и свој живот, али то никога није било брига. По налогу полиције он је вршио припреме лица која су требала да буду саслушавана од стране полиције. Дешавало се да су Срби избављали Муслимане из хангара и да су за њих давали гаранције.

Није му познат Поп Костић Бобан, није му је познато да је долазио у „Луку“, нити може да се сети [redacted].

Навео је да није хтео да иде у рат и мислио је да неће дуго ни трајати, али му је једном приликом комшија дошао на врата и позвао га је да се пријави да иде у рат, у почетку није хтео, али се ипак пријавио и одмах је добио плаву летњу униформу. Након рата наставио је да живи у Брчком, али је за Нову годину 2005. године ухапшен, постигао је споразум са тужилаштвом и осуђен је због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, на казну затвора у трајању од 6 година, а коју казну је издржао.

Сведок [redacted] испитан дана 06.10.2005. године од стране Јавног тужилаштва Брчко Дистрикта БиХ, чији исказ је прочитан на главном претресу дана 30.01.2015. године и 30.10.2015. године у смислу одредбе чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП, јер су странке учиниле неспорним чињеницу да је наведени сведок преминуо, навео је да су дана 12.05.1992. године по њега дошла тројица мушкараца са капама на главама и прорезима на очима у СНБ униформама и одведен је у „Луку“. Када су стигли, увели су га у неку канцеларију и рекли су му да чека да дође [redacted], који је убрзо стигао у полицијској униформи, носио је шкорпион у руци и почео је да га испитује. Док га је испитивао у ту канцеларију је стражар увео [redacted], кога је познавао од раније и почео је и [redacted] да испитује пошто је [redacted] имао говорну ману, [redacted] је почео да га удара рукама, ногама и палицом, ударао га је све док није пао у несвест, а након тога су га стражари извели напоље. Када је завршено његово саслушање, смештен је у први хангар у коме сем стражара није било никога. Поред тог хангара је био

још један хангар, који је био спојен великим вратима, видео је пуно људи како седе погнутих глава, било је око 120-130 људи. Док је трајала вечера убацили су у хангар [redacted], који је био изведен на ударање, али он није приметио када су га извели, [redacted] је његов школски друг, заједно су радили и зна да је пензионисан због живаца и других болести. Тог момента [redacted] је толико био испребијан да га није могао препознати, једно око му је било скроз затворено и препознао га је тек кад му се обратио и затражио му цигарету. Једва је успео рукама да узме цигарету, јер је био испребијан не само тај дан него су га и претходних дана тукли. Тада му [redacted] није рекао ко га је тукао, али мисли да су га тукли [redacted]. Док је трајала вечера морали су да стоје, а [redacted] су одвукли на његово место где је био и пре, ту је и он провео ноћ, а сутрадан је пребачен у други хангар у ком су били смештени они који су испитани. Дана 21.06.1992. године је изашао из логора на основу пропуснице коју му је дао [redacted].

Сведок [redacted], чији је исказ прочитан на главном претресу дана 30.01.2015. године и 30.10.2015. године у смислу чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП, обзиром да је долазак овог сведока знатно отежан јер живи у Сједињеним Америчким Државама, а путем видеоконференцијске везе више пута није могао бити испитан, јер Америчке власти преко наше Амбасаде су доставили копију његове фотографије тражећи да се његов идентитет потврди од стране неког лица из Србије да би га Америчка полиција могла привести, јер се исти није хтео одазивати на позиве полиције САД, испитан од стране полиције Дистрикта Брчко дана 14.05.2011. године навео је да док је био у логору „Лука“, у њему је сазнао за Поп Костић Бобана за кога се причало све најгоре и да убија по „Луци“. Половином маја 1992. године упознао је Поп Костића код комшије [redacted], код њега је долазио, јер је пре рата радио са Бобановим оцем у Уљари и кад год је долазио тражио је да му дају ауто, мотор, бензин и хвалио се да убија људе. Можда га је три пута видео код [redacted] и увек се бојао када га види, јер је на одећи и обући имао крви и показивао им је нож, бојао се да ће их убити уколико му не дају оно што је тражио. Када је долазио на себи је имао шарену војничку униформу и био је наоружан до зуба, носио је аутоматску пушку, нож и пиштољ и мисли да је био војни полицајац. Причао им је да убија људе и користио је термин чишћење и колико зна то се односило на цивиле. Никада није видео да Поп Костић некога злоставља. Знао је његово име и презиме, да му је отац [redacted], а мајка [redacted].

Читањем дописа Министарства правде Републике Србије Сектор за нормативне послове и међународну правну сарадњу Одељење за међународну правну помоћ бр. 762-02-8002/2010-08 од 20.07.2010. године утврђено је да је на захтев адв. Гаврић Теодора, адвоката из Брчког уписаног у именик адвоката Адвокатске коморе Републике Српске, са седиштем Адвокатске канцеларије у Брчком, за обављање адвокатуре на територији Републике Србије дато мишљење да је чланом 14 Закона о адвокатури РС

прописано да адвокат, страни држављанин који није уписан у именик адвоката може у појединим случајевима обављати послове адвокатуре под условом узајамности. Закон о адвокатури Републике Српске прописује да адвокат који поседује дозволу за вршење делатности адвоката може у појединим случајевима заступати и бранити правне субјекте пред судовима и државним органима у Републици Српској уз претходну сагласност Министарства правде Републике Српске. Имајући у виду наведено, мишљење је Министарства правде да је испуњен услов узајамности из чл 14 Закона о адвокатури, те да постоји реципротитет у погледу заступања од стране Гаврић Теодора пред Вишим судом у Београду.

Читањем одлуке о проглашењу ратног стања и наредбе о проглашењу опште јавне мобилизације на територији Републике БиХ од 20.06.1992. године утврђено је да је дана 20.06.1992. године проглашено ратно стање на територији БиХ и да је наређена општа јавна мобилизација свих војних обвезника на територији БиХ старости о 18 до 55 година.

Читањем изјаве ошт. Буквић Мухамеда коју је дао тужилаштву Брчко дистрикта БиХ бр. Т18 о КТ РЗ 000 3079 дана 18.09.2013. године утврђено је да је Буквић Мухамед дао своју изричиту сагласност да се оптужени Поп Костић Бобан може кривично процесуирати пред правосудним органима Републике Србије, јер је тамо и настањен, за кривична дела ратних злочина, злочина против човечности и геноцида, која је починио за време рата 1992.-1995. године на подручју општине Брчко, БиХ, у складу са Протоколом Тужилаштва БиХ и Тужилаштва за ратне злочине РС о сарадњи у прогону починилаца кривичних дела ратних злочина, злочина против човечности и геноцида.

Читањем извештаја о извршеној операцији од 02.01.2002. године код оштећеног од стране [redacted] утврђено је да је [redacted] дана 02.01.2002. године оперисан у Болници St Vincent због карцинома лимфног чвора у десном горњем режњу, као и да је након обављеног хируршког захвата пацијент враћен на опоравак у стабилном стању.

Читањем историје болести за [redacted] од 02.12.2010. године утврђено је да је оштећени прегледан од стране др психијатра [redacted] и након обављеног прегледа дато је мишљење да је оштећени развио психички поремећај као последицу траума које је доживео у затвореништву. Опажајни поремећај, нарочито њен садржај, његов основни осећај несигурности и његов страх од полицајаца, указује на то да би његов психички поремећај могао бити проузрокован његовим трауматским искуством. Другим речима мишљења је да оштећени не болује од схизофреног поремећаја.

Читањем отпусне листе Медицинског центра Prioritu, Liverpool NSW2170 за [redacted] од 29.12.2010. године утврђено је да је Буквић Мухамед лечен од 21.12.2010. године до 29.12.2010. године због цурења трбушног анеуризма аорте, као и да је обављен хируршки захват.

Читањем мишљења др Farmer Eric од 31.11.2011. године утврђено је да је код [redacted] извршена ресекција и пресађивање анеуризма са добрим исходом, да је опоравак протекао без компликација, као и да је рана абдомена добро зарасла. Из мишљења др Anthony Jonson од 25.11.2011. године је утврђено да су урађени рентгенски снимци плућа [redacted], који показују да су му плућа чиста и да нема повратка рака, има хронични кашаљ који је по мишљењу доктора узрокован хроничним бронхитисом.

Читањем психијатријско-форензичког налаза за [redacted] од 09.12.2011. године судског вештака прим мед.др Грубач Петка, специјалисте за нервне и душевне болести утврђено је да је судски вештак на основу расположиве медицинске документације дао мишљење да је оштећени [redacted] тежак соматски болесник. Болује од малигног тумора (карцинома) плућа, анеуризме на трбушној аорти, повишених масноћа у крви, од душевне болести-психозе, могуће шизофрене или неке друге, што представља трајну душевну болест. Оштећени узима високе дозе психофармака, који могу директно негативно утицати на нервни систем. Депресивност која је забележена има имунолошки корелат у смислу смањења имуноглобулина. Излагање сусретима са униформисаним особама, евентуално и могућим починиоцима кривичних дела, ранија средина и целокупна ситуација, могу имати за последицу враћање у сећање потиснутих и нагомиланих негативних афеката и емоција са ранијим садржајима, а што би имало за последицу непредвидиву реакцију и погоршање ионако тешког психичког стања. Путовање авионом осим стресног деловања може имати и друге последице због промене атмосферског притиска, посебне климатизације, скученог простора и посебних процедура на аеродромима, а што може погоршати соматске и психичку болест. Не препоручује се да оштећени путује авионом на раздаљини од Аустралије, јер би то могло да погорша његове соматске болести. Путовање авионом и присуствовање суђењу могло би да погорша његово душевно обољење и остави трајне последице. Како на главном претресу сведок оштећени није испитан због својих здравствених проблема и проблема у вези са удаљеношћу са садашњим његовим местом пребивалишта (живи у Аустралији), те његовог страха да поново даје исказ у овом предмету видео-конференцијском везом и страха за безбедност његове породице која живи у Босни и Херцеговини, то је суд пре него што је одлучио да се сведок оштећени саслуша видео-конференцијском везом наредбом К-По2 бр.5/14 од 15.05.2014. године одредио вештачење прегледом медицинске документације оштећеног која се налази у списима, а у циљу утврђивања психофизичке способности оштећеног [redacted] да да свој исказ пред судом на главном

претресу јер према до сада прикупљеним информацијама оштећени [redacted] је тежак болесник о чему постоји медицинска документација у списима, те је вештачење поверено комисији Института за судску медицину у саставу проф.др Слободан Савић специјалиста судске медицине, проф.др Ратко Ковачевић неуропсихијатар и проф.др Петар Стојанов специјалиста опште и васкуларне хирургије. Комисија вештака је добила задатак да се изјасни на основу прегледа медицинске документације у списима за оштећеног [redacted] о његовом здравственом стању те да ли исто дозвољава да се оштећени [redacted] појави на главном претресу и да ли би сведочење могло оставити озбиљне последице на његово психичко здравље, а које би се могло рефлектовати и на његово физичко стање, имајући у виду да оштећени [redacted] живи у Аустралији, те да је имао више оперативних захвата, а што се може утврдити из приложене медицинске документације.

Читањем налаза и мишљења комисије вештака Института за судску медицину сасатвљене од проф. др Савић Слободана специјалисте суд. медицине, проф. др Стојанов Петра специјалисте опште и васкуларне хирургије и проф. др Ковачевић Ратка неуропсихијатра од 29.05.2014. године утврђено је да је Комисија лекара вештака дала мишљење на основу превода лекарских извештаја, који су превођени без консултовања медицинских стручњака и већи број израза и реченичних конструкција са медицинског становништва је неадекватно преведен на српски језик, као и да Комисија вештака није извршила увид у оригиналну медицинску документацију, јер иста није ни била доступна. Наиме, и поред непрецезности у превођењу произилази да су извршене хируршке интервенције код [redacted] почетком 2002. године (одстрањење горњег режња десног плућног крила) и 2010. године (операција анеуризме трбушног дела аорте), као и да је истом успостављена дијагноза хиперхолестеролемија и хронични бронхитис. Узимајући у обзир здравствено стање које су лекари код оштећеног установили у јануару 2011. године у принципу не искључују његову психофизичку способност да 2014. године путује авионом из Аустралије до Србије, да се појави на главном претресу, прати ток поступка и да свој исказ изнесе пред судом. Међутим, како се из медицинске документације не може установити какво је здравствено стање код [redacted] после јануара 2011. године, након више од три године, нити у каквом се здравственом стању сада он налази из ког разлога није могуће са сигурношћу тврдити да ли је он тренутно психофизички способан да присуствује главном претресу и да свој исказ. У конкретном случају препоручује се да [redacted] буде прегледан у некој од референтних здравствених установа у Аустралији, где би од стране одговарајућих специјалиста (пулмолог, васкуларни хирург) било објективно утврђено да ли његово тренутно здравствено стање дозвољава путовање у Србију и омогућава његово присуствовање главном претресу и давање исказа пред судом. Из медицинске документације произилази да је [redacted] прегледан од стране психијатра 02.12.2010. године и то од стране

др Кецмановића. Психијатар је утврдио да пацијент болује већ 17 година од схизофреније и да прима одговарајућу неуролептичну терапију. Међутим, психијатар изражава сумњу у оправданост постојеће дијагнозе, али налази код пацијета актуелну психопатологију која оправдава такву терапију. Уколико је раније постављена дијагноза схизофреније тачна произилази да пацијент болује од ове болести већ 20 година. Постојећа документација не пружа аргументе за закључивање о садашњем психичком стању пацијента. На основу документације се не може проценити да ли би пацијент могао, без штете по здравље, да путује од Аустралије до Србије, нити је могуће проценити да ли би пацијент, уколико би дошао у Србију, био способан за сведочење. Потребно је обавити нови психијатријски преглед пацијента са описом свих психичких функција и посебно са проценом његових когнитивних (сазнајних) капацитета односно урадити нови психијатријски преглед у Аустралији из кога би вештаци могли да закључују о питањима релевантним за судски поступак.

Судски вештак неуропсихијатар проф. др Ковачевић Ратко, испред комисије вештака Института за судску медицину испитан на главном претресу дана 02.06.2014. године навео је да у целости остаје при налазу и мишљењу Комисије лекара вештака Института за судску медицину. Наиме, комисија је анализирала доступну медицинску документацију и утврдила је да је [redacted] лечен у Аустралији, да је почетком 2002. године оперисан тако што му је одстрањен горњи режањ десног плућног крила под сумњом да има карцином плућа. Међутим, из медицинске документације није видљиво да је заиста тај карцином плућа и потврђен, нема документације о каснијем лечењу, уобичајеном лечењу за карцином плућа, нема документације да је спроведено зрачење и хемотерапија. Други оперативни захват извршен је 22.12.2010. године због проширења трбушног дела аорте, том приликом урађен је тај оперативни захват и такође нема документације о каснијем току постоперативног поступка и стању пацијента. Постоји и психијатријска документација преглед урађен од стране доктора [redacted], који је утврдио да [redacted] болује од схизофреније, заправо има документацију која указује да већ 17 година болује од схизофреније и да за то време прима одговарајућу терапију. Међутим, интересантно је да у свом налазу [redacted] изражава сумњу да [redacted] заиста болује од схизофреније, али му препоручује да и даље узима терапију коју је до тада узимао. [redacted] сматра да је могуће да су психичке сметње последица преживљеног стреса. Овај преглед [redacted] обављен је крајем 2010. године и то је последња медицинска документација којом је располагала Комисија и не зна се да ли је и после тога [redacted] лечен. Резимирајући све ово Комисија је закључила да што се телесног стања тиче у принципу овакви оперативни захвати не би спречавали [redacted] да путује за Србију. Међутим, Комисија није била у могућности да се прецизно изјасни о овој чињеници, јер не постоји нова медицинска документација с обзиром да су код оваквих стања увек могућа погоршања здравственог стања. Што се тиче душевног стања, прво

питање се поставља да ли би човек који 20 година има схизофренију заиста и био способан да путује толики пут, а друго питање јесте да ли би човек који 20 година болује од схизофреније ако је та дијагноза тачна, био способан за сведочење. Дакле, то су питања на која Комисија није могла да одговори без постојања нове медицинске документације. Схизофренија код оштећеног траје 20 година, то је трајна душевна болест, она неминовно и поред адекватне терапије оштећује личност и велико је питање да ли таква особа после 20 година боловања од схизофреније може сада да сведочи, из ког разлога је неопходно урадити психијатријски преглед оштећеног и проценити његову способност за сведочење непосредно пре приступа суду.

Суд је прихватио налаз и мишљење Комисије вештака Института за судску медицину сасатвљене од проф. др Савић Слободана специјалисте суд. медицине, проф. др Стојанов Петра специјалисте опште и васкуларне хирургије и проф. др Ковачевић Ратка неуропсихијатра од 29.05.2014. године у коме се ова Комисија изјашњавала да не може да се изјасни о садашњем здравственом стању сведока оштећеног [redacted] обзиром да истог нису неопосредно прегледали, а медицинска документација у коју су извршили увид је старија од четири године.

Читањем картона Центра за ментално здравље Брчко Дистрикт БиХ од 15.03.2001. године, налаза лекара специјалисте неуропсихијатрије др [redacted] од 26.04.2004. године и 12.09.2011. године и налаза докторке медицине [redacted] од 03.09.2012. године утврђено је да [redacted] прегледан у Центру за ментално здравље у три наврата којом приликом је констатовано његово тренутно здравствено стање, а имајући у виду да је психијатријски болесник, преписана му је терапија и одређен је контролни преглед.

Након што је достављена допунска медицинска документација из Брчког за оштећеног [redacted] и то картон Центра за ментално здравље Брчко Дистрикт БиХ од 15.03.2001. године и налаз лекара специјалисте неуропсихијатра [redacted] од 26.04.2004. и 12.09.2011. године и налаз докторке медицине [redacted] од 03.09.2012. године који су прегледали и лечили [redacted] суд је одредио допунско вештачење прегледом медицинске документације и то картона Центра за ментално здравље Брчко Дистрикт БиХ од 15.03.2001. године за оштећеног [redacted] као и налаза и мишљења лекара специјалисте неуропсихијатра др [redacted] од 12.09.2011. и од 26.04.2004 и 03.09.2012. године, а на околност способности да оштећени [redacted] приступи у овај суд ради давања исказа у својству сведока оштећеног, те о процесној способности његовој приликом давања исказа које је дао у својству сведока на записницима пред Кантоналним судом у Тузли од 29.10.1997. и пред Аустралијском федералном полицијом на записнику од 22.12.2010. године, а који се налази у списима предмета.

Читањем допунског налаза и мишљења комисије вештака Института за судску медицину сасатвљене од проф. др Савић Слободана, проф. др Стојанов Петра и проф. др Ковачевић Ратка од 06.10.2014. године утврђено је да је Комисија лекара вештака дала допуну мишљења и то да на основу накнадно достављене медицинске документације не постоје медицинске чињенице које би могле да утичу на промену првобитно датог мишљења тако да Комисија лекара вештака у целини остаје при основном налазу и мишљењу. Комисија је поново предложила да [redacted] буде прегледан у некој од референтних здравствених установа у Аустралији, где би од стране одговарајућих специјалиста (пулмолог, васкуларни хирург) било објективно утврђено да ли његово тренутно телесно здравствено стање дозвољава путовање у Србију и омогућава његово присуствовање главном претресу и давање исказа пред судом. Такође је неопходно урадити и нови психијатријски преглед у Аустралији из кога би вештаци могли да закључују о питањима релевантним за судски поступак.

Судски вештак неуропсихијатар проф.др Ковачевић Ратко испитан на главном претресу дана 30.01.2015. године, а обзиром да је то у домену вештака неуропсихијатра и обзиром да комисија вештака Института за судску медицину у свом допунском налазу од 06.10.2014. године није одговорила на питање суда о процесној способности оштећеног [redacted] када је давао изјаву и то 29.10.1997. године пред Кантоналним судом у Тузли и 22.12.2010. године пред Аустралијском федералном полицијом. Навео је да је извршио увид у изјаве оштећеног [redacted] дате 1997. године, и 2010. године, као и цртеж, скице из 2010. године. Оно што карактерише ове исказе је мноштво чињеница и мноштво детаља који су изнесени у њима. Што се тиче поређења личности и способности оштећеног [redacted] са поменутим исказима које је дао вештак не може поуздано да се изјасни, јер мора да има више информација о његовој личности, о његовим способностима, о могућностима казивања, давања исказа, могућностима упамћивања, поготово ако би му се могла поставити нека питања која би се тицала његовог здравља, у последње време његовог лечења, начина лечења, узимања терапије и слично. Према постојећој документацији коју смо имали он има постављену дијагнозу психозе, односно прецизније шизофреније, међутим постоји и налаз доктора [redacted] који је прегледао оштећеног и који је изразио сумњу у постојање шизофреније, такође је изразио одређену сумњу и у терапију која је препоручена и коју је узимао, тако да је вештак предложио да уколико би постојала могућност да би требало оштећеног неко да прегледа, односно да буде прегледан и испитан у референтној психијатријског установи у Аустралији и да се тај налаз пошаље и то би био сигурно овако врло поуздан и веродостојан документ, медицинска чињеница на основу које би се прецизније могло утврдити да ли се могу прихватити ранији искази оштећеног. На основу документације којом суд располаже вештак не може имати увид у садашње психичке способности оштећеног, нити његове

способности сведочења. Да ли је оштећени душевни болесник и да ли уопште болује од схизофреније, ту сумњу је прво изразио професор [redacted] када је прегледао оштећеног. Ту сумњу би вештак могао да отклони и садашњим прегледом и онда би се могла утврдити његова душевна способност са сигурношћу. Док документација којом тренутно располаже вештак не омогућава му такво изјашњење, те се судски вештак психијатар др Ратко Ковачевић није могао изјаснити о процесној способности ошт. [redacted] у вези са давањем његових исказа пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом 2010. године.

Како судски вештак неуропсихијатар др Ратко Ковачевић није могао одговорити на питање суда о томе да ли је оштећени [redacted] био процесно способан приликом давања својих исказа пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом 2010. године, то је суд наредбом К-По2 бр.5/14 од 23.02.2015. године одредио психијатријско вештачење оштећеног [redacted] од стране комисије вештака проф.др Александра Јовановића неуропсихијатра и психолога др Наде Јанковић, а који раде при КЦС Клиници за психијатрију - Одсек за судску психијатрију која је по налажењу суда изузетно референтна установа за овакву врсту вештачења и у односу на појединца вештака др Ратка Ковачевића сад је вештачење поверено комисији вештака проф.др Александру Јовановићу специјалисти неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф.др Нади Јанковић специјалисти медицинске психологије, а на околности процесне способности сведока-оштећеног [redacted] у вези исказа које је дао на записнику од 29.10.1997. године пред Кантоналним судом у Тузли и на записнику од 22.12.2010. године пред Аустралијском федералном полицијом.

Читањем налаза и мишљења комисије вештака КЦС Клиника за психијатрију - Одсек за судску психијатрију сасатвљене од проф. др Александра Јовановића, специјалисте неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф. др Наде Јанковић, специјалисте медицинске психологије од 11.03.2015. године утврђено је да је Комисија лекара вештака на основу расположиве медицинске документације дала мишљење да се сведок ошт. [redacted] лечи психијатријски од 1974. године од душевне болести схизофреније која има епизодичан ток, тј. испољава се повременим погоршавањима (шубови) у којима су испољени тешки поремећаји душевних способности (отуђење од стварности, чулне обмане, сумануте идеје, те слабост воље и нагона), као и периодима побољшања (ремисије) кад нема знакова и симптома болести или када су они изражени у благој мери тако да не ремете у значајној мери душевне способности и свакодневно функционисање. У извесним случајевима схизофренија може да има напредујући ток са трајним и тешким пропадањем личности и интелигенције, али у конкретном случају нема чињеница које би на то указивале. Увидом у исказе, а имајући у виду и расположиву медицинску

документацију, у сведока ошт. [redacted] у време саопштавања предметних исказа на записнику од 29.10.1997. године пред Кантоналним судом у Тузли и на записнику од 22.12.2010. године пред Аустралијском федералном полицијом, не уочавају се психопатолошки елементи који би указивали на било какав тежак пормећај душевних способности који би са психијатријског и психолошког становишта довео у питање његову способност да учествује у судском поступку у својству сведока оштећеног. С обзиром на напред наведено мишљење је да је сведок ошт. [redacted] у време саопштавања предметних исказа на записнику од 29.10.1997. године пред Кантоналним судом у Тузли и на записнику од 22.12.2010. године пред Аустралијском федералном полицијом, био процесно способан.

Судски вештак неуропсихијатар проф. др Александар Јовановић, испред Комисије КЦС Клиника за психијатрију - Одсек за судску психијатрију испитан на главном претресу дана 19.03.2015. године навео је да је Комисија у којој су били он и проф. др Нада Јанковић, специјалиста психологије пажљиво проучила предмет вештачења и дали су у свом мишљењу опис и природу болести од које болује оштећени [redacted], а на основу постојеће документације те дали своје мишљење о евентуалном утицају на његову способност да да исказе, а у које су вештаци извршили увид пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом од 2010. године у налазу и мишљењу су навели комплетну медицинску документацију из Аустралије те затим здравствени картон у копији за ошт. [redacted] у који су извршили увид, а оњеговом лечењу у Брчком, као и налаз и мишљење Комисије Института за судску медицину. Навели су да ошт. [redacted] од 1974. године болује од схизофреније те да има периоде, јер је то таква болест када има периоде погоршања и ремисије када се осећа добро. Вештак проф др. Александар Јовановић је навео да период погоршања ове болести је типичан ток испољавања болести у мање ретком броју случајева где ова болест иде прогресивно и исход је деменција, али такви елементи на основу медицинске документације нису констатговани код ошт. [redacted], јер обзиром да он болује од схизофреније од 1974. године и када би се ова болест код њега прогресивно развијала он би имао комплетно пропадање и дијагноза би била другачија. Вештак је навео да су вештаци детаљно читали и анализирали исказе ошт. [redacted] пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом од 2010. године, а који су им прдочени и у њиховом садржају формално гледано они нису нашли неке елементе који би указивали на елементе схизофреног процеса као што су неке бизарности, несувислости, противуречности и вештаци су имали прилике у великом броју случајева да на жалост и разговарају са жртвама и читају њихове исказе и то што овде стоји, а вештак каже да не може да утврђује материјалну истину која је на страни суда и у то не жели да улази, али са психопатолошког становишта не постоји ништа што би указало код ошт. [redacted] као на неког човека који је луд, шизофрен, отуђен од стварности. Значи да је нешто било што би одударало, што би било

атипично, што би било суспектно на утицај психопатолошког процеса, својствено схизофренији, а на веродостојност овог исказа са психијатријаског и психолошког становишта, вештаци би то суду сигурно предочили. Вештак је даље навео да свако ко се бави професионално истрагом саслушавањем људи у судском поступку једноставно лудило, као и кашаљ није лако сакрити, једноставно би вероватно то и лаик кад имате човека који је у растуру због душевне болсети од које болује и лаик то може да уочи.

Бранилац опт. Поп Костић Бобана, адв. Теодор Гаврић, као ни тужилац ни оптужени нису имали питања за проф др. Александра Јовановића с тим што је бранилац адв. Теодор Гаврић ставио примедбу како судски вештак психијатар проф. др Ратко Ковачевић када је испитаван пред судом није могао да се изјасни о процесној способности ошт. [redacted] приликом давања исказа пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом од 2010. године на шта је проф др. Александар Јовановић изјавио да нема ништа да дода ни да одузме да је ово мишљење Комисије у којој је он радио, а да мишљење других вештака њих не обавезује пошто Комисија не заснива своје мишљење на мишљењу других вештака.

Суд је у целости прихватио налаз и мишљење вештака КЦС у саставу проф. др Александар Јовановић, специјалиста неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф. др Нада Јанковић, специјалиста медицинске психологије обзиром да странке нису имале примедби на налаз и да је исти урађен у свему у складу са правилима струке и да се ради о референтној здравственој установи за психијатрију при КЦС Клиници за психијатрију Одсек за судску психијатрију, те да је реч о комисији два стручњака различитих профила проф. др Александру Јовановићу специјалисти неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф. др Нади Јанковић специјалисти медицинске психологије, те суд налази да је овај налаз дат од референтне установе за судску психијатрију и то у саставу Комисије.

Имајући у виду наведено како је суд успео да обезбеди испитивање сведока оштећеног путем видеоконференцијске везе на главном претресу дана 30.10.2015. године том испитивању сведока-ошт. [redacted] присуствовао је и судски вештак проф. др Ратко Ковачевић, специјалиста неуропсихијатрије, испред Комисије вештака Института за судску медицину у чијем саставу су још и проф. др Савић Слободан, специјалиста судске медицине и проф. др Стојанов Петар, специјалиста опште и васкуларне хирургије, а ради давања мишљења, након исказа оштећеног, да ли је оштећени способан да да исказ пред судом односно да ли је процесно способан и вештак се након што је оштећени дао исказ путем видеоконфернцијске везе изјаснио у вези са способношћу сведока ошт. [redacted] да да исказ пред судом на главном претресу.

Судски вештак неуропсихијатар проф. др Ратко Ковачевић, испред Комисије судских вештака Института за судску медицину, након завршетка испитивања оштећеног изјаснио се о могућности да се оштећени испита пред судом због болести од које болује и навео је да је медицински немогуће и није медицински оправдано да је оштећени [redacted] оболео од схизофреније за време рата, с обзиром да је у то време већ имао 43 године живота, јер схизофренија као душевна болест не настаје тако касно. Наиме, схизофренија је болест младалачког доба и јавља се обично у адолесценцији па негде до краја адолесценције, до 25-те године живота. Друга нелогичност у исказу сведока је та да када га је питао за терапију коју узима оштећени је набројао лекове који јесу лекови за душевну болест, за схизофренију, али то су доста застерели лекови и у данашње време, а поготову у Аустралији где је психијатријска служба врло развијена, за очекивати је да прима друге лекове, другу терапију. Такође је и покојни [redacted] у свом извештају од пре годину дана навео, да је према ономе што је он добио извештај за сведока-ошт. [redacted], да је терапија прилично застарела и да то није адекватна терапија која би одговарала садашњем пацијенту и сада актуелном третману схизофреније и то су чињенице које оспоравају ту дијагнозу. Прецизно давање исказа о критичном догађају у време када је сведок трпео повреде, поготово повреде главе, сигурно је да су тада његове психичке функције биле тешко оштећене, значи било му је оштећено упамћивање, опажање, размишљање, памћење и врло мали део тих информација је могао да упамти, односно могла је да упамти особа која је тучена боксером по глави, којој је разбијен нос, којој су избијени зуби, јер је та особа сигурно трпела тешке физичке болове. У таквом стању таква особа која трпи болове није могла и није била у стању да упамти детаље догађаја. Он све те детаље догађаја износи и ако би сада упоредили, покушали да реконструишемо његово психичко стање у време када је он премлаћиван, када је трпео болове, физичке болове и страх, са способностима опажања и упамћивања, онда би наишли на једну огромну разлику коју не би могли ничим да премостимо, да помиримо, једноставно она остаје. Уколико су оштећеном повређени нос, избијени су му зуби, то значи да је он трпео интензивне телесне болове и интензиван страх и у таквом стању способности опажања и упамћивања су битно редуковане и опажају се и упамћивају само елементарне ствари, а никако детаљи и то само уколико оштећени није губио свест, а уколико је губио свест онда нема никаквог упамћивања, никаквог опажања, психичке функције су угашене у стању изгубљене свести. То је медицинско објашњење и медицинске чињеница за свако лице које претрпи тешке телесне повреде и притом трпи болове и страх. Код оштећеног се највероватније преплићу делови упамћеног материјала са реконструкцијом, са каснијом интелектуалном обрадом догађаја и то је врло могуће и код сведока је то редовна појава. Наиме, сведок упамти детаље неког догађаја који су фрагментирани и неповезани и после тога ангажује тзв. механизме одбране, интелигенцију, памет и то повеже у једну логичку целину и онда да један логичан исказ. То је

психолошка суштина исказа. Сваки исказ сведока је слика његовог субјективног доживљаја и обојен је каснијим субјективним приступом и каснијом обрадом онога што је доживео, што је чуо и видео и то је мешавина доживљеног и каснијих конструкција са одређеним жељама, јер свака особа у поступку и сведок и окривљени желе повољан третман и повољан статус и у том смислу свака особа која даје исказ интелектуално обради своја опажања.

Исказу судског вештака проф. др Ратка Ковачевића суд је у потпуности поклонио веру, јер је дат према свим правилима струке и науке и управо је судски вештак одговорио на питања о способности оштећеног да да исказ пред судом.

Читањем извештаја службе БИЗ-а - Војне евиденције Брчко Дистрикта бр. 05-12-16/09 од 11.03.2009. године утврђено је да је Поп Костић Бобан, од оца Предрага, рођен 10.01.1965. године у Мостару био припадник Оружаних снага бивше СФРЈ односно Војске Републике Србије, ВП 7410 Брчко, Прва посавска пешадијска бригада од 08.05.1992. године до 25.09.1992. године, када је самовољно напустио ратну јединицу.

Читањем извештаја полиције Дистрикта Брчко - Јединица крим.полиције, Одељење за јавни регистар од 23.01.2009. године утврђено је провером кроз евиденцију пријаве-одјаве пребивалишта да Поп Костић Бобан не поседује возачку дозволу издату од стране јавног регистра Пододељења за лична документа Брчко Дистрикта БиХ, нити је евидентиран у електронској бази ЦИПС-а односно не поседује ЦИПС-ову личну карту издату од стране јавног регистра Пододељења за лична документа Брчко Дистрикта БиХ. Такође није евидентиран у електронској бази путних исправа односно не поседује путну исправу издату од стране јавног регистра Пододељења за лична документа Брчко Дистрикта БиХ. Утврђено је да има пријављено пребивалиште у старој картотеци на адреси [redacted] и личну карту издату од стране Полиције Брчко [redacted].

Читањем уверења о држављанству за Поп Костић Бобана од 26.05.2010. године утврђено је да је Поп Костић Бобан уписан у књигу држављана у Брчком, која се води за насељено место Брчко на страни 262, под редним бројем 8 за 1983 годину.

Читањем копије картона пребивалишта и картона личне карте за Поп Костић Бобана утврђено је да Поп Костић Бобан од дана 25.11.1982. године има пријављено пребивалиште у Брчком, [redacted] као и да му је [redacted] издата лична карта рег. бр. 1921/92, [redacted].

Читањем депеше НЦБ Сарајево од од 29.01.2009. године и 13.01.2011. године утврђено је да је Поп Костић Бобан стекао држављанство Републике Србије 2005. године и има пријављено пребивалиште на територији Републике Србије.

Читањем правноснажне пресуде Основног суда Брчко Дистрикта бр. Кп-218/05 од 18.10.2005. године утврђено је да је [redacted] оглашен кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СФРЈ и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, јер је у периоду од почетка маја месеца 1992. године до краја јула 1992. године у Брчком - логору „Лука“ заједно са другим лицима издавао наредбе, свакодневно вршио мучења, нечовечно поступање, противзаконито одводио у концентрационе логоре, наносио велике патње, повређивао телесни интегритет и здравље цивилног становништва и силовао женска несрпска цивилна лица. У изреци наведене пресуде под тачком четири је наведено да је окр. [redacted] дана 07.05.1992. године у Брчком приликом испитавања заточеника [redacted] у логору „Лука“ истог терао да напише изјаву „ја желим да ме убију“, након чега га је тукао палицом по леђима, глави и прстима руку, услед чега је исти задобио повреде и за последицу трајни деформитет палца десне руке, а потом накнадно у још једном моменту га такође тукао палицом по леђима и глави и преко очију услед чега је [redacted] задобио повреду у виду ишчашења левог рамена, па је услед задобијених повреда на глави и јаких болова изгубио свест.

Читањем замолнице за пружање међународне правне помоћи надлежном правосудном органу САД за сведока [redacted] од 04.06.2014., 15.09.2014. и 20.11.2014. године и замолнице за пружање међународне правне помоћи надлежном органу Аустралије за оштећеног [redacted] од 07.10.2014. и 05.11.2014. године утврђено је да је на основу Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима замолним путем преко надлежног органа замољене државе Аустралије и САД затражено указивање међународне правне помоћи надлежном правосудном органу ових земаља, ради доставе позива за главне претресе за сведока-оштећеног [redacted] и сведока [redacted] у кривичном поступку против опт. Поп Костић Бобана, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ.

Читањем отвореног телеграма Амбасаде Републике Србије Вашингтон САД Конзуларног одељења, потписаног од стране саветника [redacted] од 24.10.2014. године који је достављен суду преко Министарства правде Републике Србије упућеног преко Министарства правде Републике Србије утврђено је да је Амбасада Републике Србије Вашингтон САД и то саветник [redacted] обавестио овај суд да је Министарство правде САД покушало да ступи у контакт са сведоком [redacted], али је [redacted] тврдио да не зна о чему се ради и

спустио слушалицу надлежним органима из ког разлога су тражили додатне информације о [redacted] на основу којих би могли да му издају наређење којим га обавезују да сведочи. Конкретно тражили су да им се достави неко средство за идентификацију као нпр. датум рођења, висину, тежину, ожиљке, место рођења, име родитеља и/или фотографију тј. копију личног документа.

Читањем отовреног телеграма Амбасаде Републике Србије Вашингтон САД, саветника [redacted] од 12.09.2014. године упућеног преко Министарства правде Републике Србије утврђено је да је Амбасада Републике Србије Вашингтон САД и то саветник [redacted] обавестио овај суд да је Америчко министарство правде ступило поново у контакт са лицем [redacted], доставили су слику тог лица коју им је доставило Министарство правде уз молбу да се у Србији пронађе особа која би извршила позитивну идентификацију ове личности као особе чије сведочење наша страна тражи, као и да ће тек након овакве идентификације америчко Министарство правде бити у могућности да обавеже именованог да да свој исказ.

Читањем извештаја из казнене евиденције за оптуженог Поп Костић Бобана ПУ Лесковац [redacted].

Читањем извештаја из казнене евиденције за оптуженог Поп Костић Бобана МУП ХНЖ Управа полиције Сектор криминалистичке полиције [redacted].

Читањем извешаја из казнене евиденције ПУ за град Београд за оптуженог Поп Костић Бобана од [redacted].

Читањем извештаја из казнене евиденције за оптуженог Поп Костић Бобана ПУ Лесковац [redacted].

Суд је оптуженог Поп Костић Бобана ослободио од оптужбе на основу одредбе чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП-а, јер није доказано да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, које му је оптужницом стављено на терет, а које радње су ближе описане у изреци пресуде.

Наиме, опт. Поп Костић Бобан током целог поступка се изјашњавао да је маја месеца 1992. године, када је почео оружани сукоб у Босни и Херцеговини, који је имао карактер немеђународног оружаног сукоба, био у Брчком и да је био припадник Прве посавске пешадијске бригаде Војске

Републике Српске од 08. маја 1992. године до 25. септембра 1992. године, када је јединицу самовољно напустио. Навео је да није извршио кривично дело које му се ставља на терет односно да није дао комад папира ошт. [redacted] на коме му је рекао да напише своје име, као и датум када жели да буде убијен, нити да га је тукао металним боксером у пределу лица, носа, уста и изнад десне обрве, док је оштећени [redacted] био као цивилно лице бошњачке националности, затворен у логору „Лука“ у Брчком. Никада се није потукао, нити је икада држао у рукама метални боксер, а камоли га стављао на руку, нити је истовремено у левој руци држао нож, нити је нож стављао под грло оштећеном, а ни 10-ог маја 1992. године није био у „Луци“, јер је тада био на положају и није смео да га самовољно напусти. Овакву одбрану оптуженог суд је у потпуности прихватио, јер је иста логична и убедљива и у сагласности је са свим изведеним доказима.

Исказе сведока [redacted] у делу у коме су се изјашњавали да су у логору „Лука“ видели испребијаног ошт. [redacted] суд је у потпуности прихватио, јер су њихова казивања логична и у сагласности са делом исказа ошт. [redacted] у којем се изјашњавао да је испребијан у логору „Лука“ у ком делу је суд и исказу оштећеног поклонио веру. Суд није прихватио део исказа сведока [redacted], дат на главном претресу, у коме се изјашњавао о разликама у својим исказима, а везано за датум када је доведен у логор „Лука“, јер је овај сведок када је саслушаван у полицији Дистрикта Брчко на записнику од 01.02.2005. године навео да је у логор „Лука“ доведен 09.05.1992. године и да је тада видео [redacted] кога није могао препознати, јер је био унакажен, да му је глава била сва натечена и у ширини рамена, није му видео ни очи ни уста из чега суд закључује да је такве батине [redacted] добио још када је први пут вођен у канцеларију логора, када га је тукао [redacted], а што је у сагласности са изреком правноснажне пресуде Основног суда Дистрикта Брчко Кп. 218/05 од 18.10.2005. године, где се у изреци под тачком 4 наводи да је 07.05.1992. године у Брчком приликом испитивања заточеника [redacted] у логору „Лука“ окр. [redacted] истог терао да напише изјаву „ја желим да ме убију“, након чега га је тукао палицом по леђима, глави и прстима руку услед чега је ошт. [redacted] задобио повреде које су имале за последицу трајни деформитет палца десне руке, а потом га накнадно у још једном моменту тукао палицом по леђима и глави и преко очију услед чега је [redacted] задобио ишчашење левог рамена па услед задобијених повреда на глави и јаких болова изгубио свест, тако да му није могао видети ни очи ни уста, а на главном претресу овај сведок је навео да је у логор „Лука“ доведен између 05. и 06.05.1992. године, а да је 11.05.1992. године у логор „Лука“ видео испребијаног [redacted], па суд налази да је исказ овог сведока, са главног претреса у вези датума када је видео испребијаног [redacted] у логору, нелогичан и неубедљив, јер суду није пружио ниједан доказ у прилог своје тврдње да је писао притужбу на записник, који је дао пред полицијом, а у вези датума када је доведен у логор „Лука“. Такође нелогичан је и део исказа овог сведока у делу у коме се

изјашњавао да му је ошт. [redacted] док је био у Хашком трибуналу 1999. године, заједно са њим као сведок, рекао да га је тукао неки Поп, јер се оштећени приликом испитивања путем видеоконференцијске везе јасно изјаснио да уопште није разговарао о томе са сведоком [redacted], односно да нису разговарали о томе ко га је тукао, јер како је навео „шта ћу разговарат кад је он видио шта је било са мном“, што је на суд оставило уверљив утисак о истинитости дела исказа оштећеног у коме се изјашњавао да заиста није разговарао са сведоком [redacted] у Хагу о томе ко га је тукао критичном приликом. Из исказа сведока [redacted] произилази да немају непосредних сазнања ко је тукао у логору оштећеног, ниједан од сведока се није изјашњавао да је оштећеног [redacted] тукао оптужени Бобан Поп Костић, док је напротив сведок [redacted] навео да мисли да су оштећеног тукли [redacted] притом ниједног тренутка се не изјашњавајући да је оштећеног можда тукао оптужени, а такође ниједан од ових сведока се није изјашњавао да су уопште видели оптуженог у логору.

Исказ сведока [redacted] суд је ценио, али овај сведок нема непосредних сазњања о томе да ли је уопште неко тукао у логору „Лука“ ошт. [redacted], нити је он видео оштећеног у логору, ни да је био испребијан, а његова каснија сазнања о изгледу оптуженог нису утицала на другачију одлуку суда.

Исказ сведока [redacted] у делу у коме се изјашњавао да не познаје оптуженог, суд је прихватио, јер је исти у сагласности са одбраном оптуженог, који је навео да не познаје овог сведока, као и са исказима сведока [redacted], који су се изјашњавали да оптуженог нису виђали у логору „Лука“. Суд није прихватио део исказа овог сведока у коме се изјашњавао да није било никакавих инцидената, нити туче и да се за време док је он био у логору десио само један инцидент, јер је исти нелогичан и неуверљив и супротан је изреци правноснажне пресуде Основног суда Брчко Дистрикта бр. Кп-218/05 од 18.10.2005. године, а имајући у виду да је овај сведок оглашен кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СФРЈ и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, коју казну је и издржао, а између осталог јер је дана 07.05.1992. године у Брчком приликом испитавања заточеника [redacted] у логору „Лука“ истог терао да напише изјаву „ја желим да ме убију“, након чега га је тукао палицом по леђима, глави и прстима руку, услед чега је исти задобио повреде и за последицу трајни деформитет палца десне руке, а потом накнадно у још једном моменту га такође тукао палицом по леђима и глави и преко очију услед чега је [redacted] задобио повреду у виду ишчашења левог рамена, па је услед задобијених повреда на глави и јаких болова изгубио свест.

У погледу учешћа оптуженог исказ оштећеног је супротан исказима осталих сведока, као и одбрани оптуженог, а других доказа да је оптужени ове радње предузео није било.

Једини који сведочи да је оптужени предузео радње, које су ближе описане у изреци пресуде и учествовао у њима је оштећени [redacted], чији исказ је суд оценио као неуверљив, супротан исказима осталих сведока који описују овај догађај и неистинит у погледу тога да је оптужени предузео описане радње.

Суд је приликом оцене исказа оштећеног [redacted] и чињенице да само он говори о учешћу оптуженог у радњама које су описане у изреци пресуде, ценио и исказе сведока [redacted], који су у време критичног догађаја били у логору „Лука“ и који су се изјашњавали да су видели испребијаног [redacted], који је по њиховом сведочењу толико био испребијан да нису могли да га препознају, али нико није споменуо оптуженог, као извршиоца кривичног дела, већ су говорили о другим лицима.

Наиме, оштећени [redacted] се у сва три исказа изјашњавао другачије у погледу одлучних чињеница везаних за извршење кривичног дела и то приликом давања исаказа пред судом на главном претресу путем видеоконференцијске везе, које испитивање је пратио и судски вештак неуропсихијатар проф. др Ратко Ковачевић, испред Комисије судских вештака Института за судску медицину, а ради изјашњења о могућности да се оштећени испита пред судом због болести од које болује, а у ком исказу је оштећени навео да га је Поп Костић ударао полицијском палицом по очима и по телу, на руци је имао железни боксер и са њим га је ударао по глави, имао је нож у левој руци, држао му га је под главом и под вратом и то је трајало сат времена. Од тих удараца имао је расечену аркаду према десном оку, посекотине на глави, расекотину на носу, сломљена су му три ребра, повређен му је палац десне руке и средњи прст десне руке, а напукла му је била и вилица, али није губио свест и нико му док је био у логору није указивао медицинску помоћ. Његов пријатељ болничар скривајући се дошао је по ноћи, тек када је изашао из логора и дошао кући и ставио му је фластере на ребра. Након батињања Поп Костић му је дао кутију цигара, а није тражио од њега цигару пре него што га је тукао, из логора га је извео [redacted].

Како је након испитивања сведока-ошт. [redacted] путем видеоконференцијске везе бранилац опт. Поп Костић Бобана, адв. Теодор Гаврић оспорио исказ сведока оштећеног и ради дискредитације и компромитовања његовог исказа, предложио је да се у доказном поступку, а ради провере истоветности исказа оштећеног, прочитају његови искази које је дао пред Кантоналним судом у Тузли и пред Аустралијском федералном полицијом, а који предлог браниоца је суд усвојио. Тако је утврђено да је

оштећени у исказу датим пред Кантоналним судом у Тузли навео да је срео Поп Костића у логору, да га је Поп Костић Слободан питао за ћерку, јер се раније са њом забављао, да му је дао кутију цигара и пре и после батињана, држао му је нож под грлом и ударио га је боксером у нос, који му је сломио, изгубио је свест, док га је из логора извео [redacted].

Међутим, приликом давања исказа пред Аустралијском федералном полицијом утврђено је да је оштећени навео да је добро познавао Поп Костића Слободана, званог Бобан, јер је долазио код његовог сина, сматрао га је породичним пријатељем, а када га је видео у логору Поп Костић је носио маскирну униформу српске војске и на њој није имао никакв чин, [redacted] је носио полицијску униформу и носио је полицијску значку, Поп Костић је користио метални боксер на десној руци, којим му је разбио вилицу и зубе и ударао га је у нос, није му указана никаква медицинска помоћ, а из логора га је извео [redacted].

Имајући у виду чињеницу да се искази оштећеног у битном разликују у погледу одлучних чињеница и то да се најпре 1997. године пред Кантоналним судом у Тузли, када му је сећање било најсвежије и најближе догађају изјашњавао да га је оптужени ударио боксером у нос, који му је сломио, као и да је изгубио свест, а да се пред Аусталијском федералном полицијом 2010. године уопште није изјашњавао да му је био поломљен нос већ да су му били поломљени вилица и зуби, као и да га није само једанпут ударио оптужени како је навео пред Кантоналним судом у Тузли, већ да га је ударао више пута. Међутим, када је испитан путем видеоконференцијске везе на главном претресу оштећени се потупуно другачије изјашњавао и са много више детаља него што је чинио претходна два пута и то наводећи да га је Поп Костић ударао полицијском палицом по очима и по телу на руци је имао железни боксер и са њим га је ударао по глави, имао је нож у левој руци, држао му га је под главом и под вратом и то је трајало сат времена. Од тих удараца имао је расечену аркаду према десном оку, посекотине на глави, расекотину на носу, сломљена су му три ребра, повређен му је палац десне руке и средњи прст десне руке, а напукла му је била и вилица. Такође и у погледу осталих чињеница оштећени се различито изјашњавао и то пред Кантоналним судом је наавео да је познавао од раније оптуженог, јер се забављао са његовом ћерком, пред Аустралијском федералном полицијом је навео да се оптужени познавао са његовим сином и да им је био кућни пријатељ, пред Кантоналним судом се изјашњавао да је губио свест од батињања и да због тога није ни могао да потпише изјаву, да су га водили на умивање Поп Костић и [redacted], па да тек када је дошао свести је потписао изјаву, док је на главном претресу навео да није губио свест, јер да је изгубио свест добио би метак у чело. На главном претресу је навео да је оптужени носио полицијску униформу и да је носио полицијску значку ЈНА и имао на себи беле опртаче, док се о овој чињеници раније уопште није изјашњавао, већ је само пред Аустралијском федералном полицијом навео да је оптужени носио маскирну униформу српске војске, на њој није видео

никакв чин, док је [redacted] носио полицијску униформу на којој је била полицијска значка. На главном претресу је навео да након што је добио батине да га је оптужени питао да ли има неку жељу, да му је он одговорио да запали цигарету и оптужени му је дао паклицу цигарета, док је пред Кантоналним судом у Тузли навео да му је Поп Костић дао паклицу цигарета и пре и после батињања, на главном претресу је навео да му лекарска помоћ није указана због повреда које је задобио док је био у логору, једино је његов пријатељ болничар по његовом изласку из логора кући, скривајући се дошао по ноћи и ставио му фластере на ребра да их мало покупи да не боле пуно, док је пред Аустралијском федералном полицијом навео да му никаква помоћ није указана, а о томе да оштећеном након пребијања није указана никакава медицинска помоћ је сведочио и сведок [redacted], који је навео да је иако је оштећени био толико испребијан да се није могао препознати да му и поред тога није указана никаква лекарска помоћ. Такође се оштећени сва три пута другачије изјашњавао и о човеку који га је извео из логора најпре је пред Кантоналним судом навео да га је извео зет [redacted], пред Аустралијском федералном полицијом је навео да га је из логора спасио [redacted], кога је познавао пре рата, а на главном претресу је навео да га је из логора извео [redacted], комшија.

Ценећи наведене нелогичности, суд је нашао да је исказ сведока-ошт. [redacted] нелогичан и неубедљив, а посебно имајући у виду и исказ судског вештака неуропсихијатра проф. др Ратка Ковачевића, који је вештак дао након испитивања оштећеног и то да прецизно давање исказа о критичном догађају од стране оштећеног у време када је трпео повреде, нарочито повреде главе сигурно је да су тада његове психичке функције биле тешко оштећене и било му је оштећено упамћивање, опажање, размишљање, памћење и врло мали део тих информација је могла да упамти особа која је тучена боксером по глави, којој је разбијен нос, избијени зуби, јер је та особа сигурно трпела тешке физичке болове и у таквом стању таква особа која трпи болове није могла, нити је била у стању да упамти детаље догађаја. У таквом стању способности опажања и упамћивања су битно редуковане и опажају се и упамћују се само елементарне ствари, а никако детаљи и то само уколико оштећени није губио свест, а уколико је губио свест онда нема никаквог упамћивања, никаквог опажања, психичке функције су угашене у стању изгубљене свести. Код оштећеног се највероватније преплићу делови упамћеног материјала са реконструкцијом, са каснијом интелектуалном обрадом догађаја и то је врло могуће и код сведока је то редовна појава. Наиме, сведок упамти детаље неког догађаја који су фрагментирани и неповезани и после тога ангажује тзв. механизме одбране, интелигенцију, памет и то повеже у једну логичку целину и онда да један логичан исказ.

Како из исказа судског вештака неуропсихијатра проф. др Ковачевић Ратка несумњиво произилази да оштећени није био у стању да упамти детаље догађаја, на начин како је то оштећени навео у свом исказу на

главном претресу, када је испитиван путем видеоконференцијске везе, то је по мишљењу суда овакав исказ оштећеног усмерен да отежа кривично-правни положај оптуженог у овом криивчном поступку из ког разлога, за суд је његов исказ био неубедљив, пун противречности и контрадикторности с обзиром да је суд његов исказ, а у циљу провере кредибилитета упоређивао са његовим исказом датим пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и исказом датим пред Аустралисјском федералном полицијом 2010. године, из ког разлога суд његов исказ дат на главном претресу, о томе да га је тлесно повредио и мучио окр. Поп Костић Бобан, није ни прихватио, јер је нашао да је исти нелогичан и у супротности са свим изведеним доказима у току поступка, те да ошт. [redacted] у свом исказу реконструише догађај, у његовом исказу се највероватније преплићу делови упамћеног материјала са каснијом интелектуалном одбрадом догађаја.

Како је закон предвидео за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ и алтернативно извршење кривичног дела кривично-правном радњом мучења оштећеног из свих изведених доказа суд је нашао да нема ниједан поуздан доказ који би указивао да је оптужени Поп Костић Бобан предузео алтернативну радњу овог кривичног дела - мучења оштећеног и то да га је терао да пише своје име и презиме на папиру и датум када жели да умре и да му је дао оловку, јер из правноснажне пресуде Дистрикта Брчко Кп.218/05 произилази да је то чинио 07.05.1992. године окр. [redacted] за шта је и оглашен кривим, а да није био ниједног поузданог доказа да је то радио опт. Поп Костић Бобан, нити да је држао нож под грлом ошт. [redacted].

Како током поступка није доказано да је оптужени Поп Костић Бобан извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, које му је оптужницом стављено на терет, то је суд оптуженог на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП ослободио од оптужбе да је извршио ово кривично дело, а услед недостатка доказа.

На основу одредбе чл. 258 ст. 3 ЗКП суд је оштећеног [redacted] ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парницу, јер је оптужени ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело, а истакао је према оптуженом Поп Костић Бобану имовинско-правни захтев, чију висину није определио.

На основу одредбе чл. 265 ст. 1 ЗКП у вези чл. 261 ЗКП трошкови кривичног поступка, а који трошкови се односе на награде за вештачења и за приступе вештака на главне претресе, на трошкове сведока, као и на паушалне трошкове падају на терет буџетских средстава суда, с обзиром да је оптужени ослобођен од оптужбе.

Суд је ценио и друге изведене доказе, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој кривично-правној ствари.

Са свега напред наведеног одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар **ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА**
Олгица Куч **Вера Вукотић**

<u>ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ</u>
Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду,
у року од 15 дана од дана пријема
писменог отправка пресуде, а преко овог суда.

ВРЗ 1144